

Λογοτεχνικό Δελτίο

μηνιαία έκδοση πεζογραφικού λόγου
Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης
τεύχος 5^ο - Ιανουάριος 2020

Κλίβανος Πολιτεία

Ένας τυραννισμένος αέρας διαπερνούσε απ' άκρη σ' άκρη δημιουργούσαν βροχή τοξικότητας. Ήταν ίσως το θαμώνες ξέσπασαν σε χειροκροτήματα και φωνασιές κάθε γωνιά της παραγκούπολης. Μήνες τώρα τα γεγονότα απαραίτητο συμπληρωματικό που θα προσέδιδε βαρύτητα επευφημιών. Ήταν το απόσταγμα μίας μοναδικά στην δραματική τους έξαρση διαδέχονταν το ένα το άλλο, στις συζητήσεις που ακολουθούσαν. Σταθερή αξία η εκφραστικής σαγήνης η οποία αντηχούσε σε όλο το διαμορφώνοντας κλίμα αποσταθεροποίησης και ανησυχίας αμερικανική σημαία στους λαμπτήρες καύσης. Επέτρεπε οικοδομικό τετράγωνο την ανάγκη για ζωή χωρίς για τα μελλούμενα. Σε θεσμικό επίπεδο η πολιτεία διάβαινε την πρόοδο και την ταύτιση με το καινούργιο, εκπτώσεις, ατιμασμένη στα χέρια της εμπορευματοποίησης. παρατεταμένη περίοδο υπονομεύσεων και πολλαπλών συμβολίζοντας τον κατακλυσμό στην αγορά της Το νεανικό σφρίγος απ' τους πνεύμονες στην στοματική

αμφισβητήσεων. Η νομοθετική θωράκιση της Δημοκρατίας, παραγκούπολης. κοιλότητα βρυχούτανε στις λέξεις και τις εικόνες, όσο επέτρεφε την άνθιση βλαστών στους σκελετούς των Τα μέλη της Λέσχης Ποίησης συνεδριάζαν με χορεύοντας σε ρυθμούς ενθουσιώδη. Τα κεράσματα συνειδήσεων άλλο τόσο έμοιαζε, σήμερα, εξαιρετικά θεματολογία. Σε εναλλαγές εισηγητών, εν πλήρη εφαρμογή διαδέχονταν απανωτές απαγγελίες ποιημάτων. Το παρελθόν επιφανειακή στα όρια χρήσης των. Η μία κυβέρνηση μετά γραφειοκρατικών σχηματισμών, κάθε ένα εξ αυτών αναμειγνύονταν με το παρόν σε χρόνο αόριστο. Το την άλλη, αδυνατώντας να διαχειριστούν αποτελεσματικά αναλάμβανε την ανάπτυξη αντίστοιχης επιχειρηματολογίας φιλοθέαμον κοινό, που στέκονταν στην προθήκη του καφενέ την πολύπλευρη κρίση, παραιτούνταν κι ένας νέος πολιτικός για το εκάστοτε θέμα ημερησίας διατάξεως. Μετά από μία με τα όμματα βαθουλωτά κολλημένα στις διαπεραστικές σχηματισμός αναλάμβανε να ηγηθεί τις τύχες της σύντομη εισαγωγή και με τον «πρόεδρο» να κρατά τζαμαρίες, σιγομουρμούριζε για τα τεκταινόμενα σε μία παραγκούπολης προκειμένου να εξέλθει από το αδιέξοδο πρακτικά, το ένα μετά το άλλο τα μέλη υποστήριζαν τις πραγματικότητα που δεν ανέχονταν το σκίσιμο των χειλιών στο οποίο εισήχθη δεκαετίες τώρα, με στόχο αφενός να θέσεις τους. Η εν λόγω διαδικασία, σοβαρή και τακτική στις και την λαμπερή εμφάνιση του γέλιου. Παρά τις αιτιάσεις υιοθετήσουν την αισθητική των ευρωπαϊκών διευθυντηρίων μεθόδους της, διατηρούνταν για όση ώρα δεν των περαστικών, μουσικές νότες και λεκτικά περιδέραια αφετέρου να ομοιάσουν σε ύφος τα ενδύματα υπεισέρχονταν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων τα ποτά εκτοξεύονταν απ' τα αθά στόματα των μελών.

διακυβέρνησης αλλοτινών κυρίων. Σε κοινωνικό επίπεδο, οι του καταστήματος. Μόλις ωστόσο έκαναν την εμφάνισή Ο ενθουσιασμός επικρέμονταν απειλητικά στην είσοδο πολίτες καθημερινά λάμβαναν αντιφατικά μηνύματα. Τα τους και με την πρώτη επιφυλακτική επιδοκιμασία του του καταστήματος. Ήταν εξαιρετικά σπάνιο στην χρόνια της οικονομικής εποπτείας απ' τους δανειστές των «προέδρου», οι τύποι της συνέλευσης καταστρατηγούνταν παραγκούπολη η ματαίωση των ενδεχόμενων παθογενειών κεντρικών τραπεζών ανά τον κόσμο σε συνδυασμό με σειρά συλλογικά υπό το βάρος των αρωμάτων που αναδύονταν προς όφελος της τέρφης και της δημιουργίας. Πράγματι, πολιτικών πρωτοβουλιών με στόχο την τακτοποίηση των χειμαρρώδη απ' τα καταστρώματα υγροποιημένων λίγα βήματα κοντά στον καφενέ, τα νέα διαδίδονταν με κακώς κειμένων περασμένων εποχών, οδήγησε στην έκρηξη παρασκευασμάτων. Προϊόντα φυσικά και τεχνικά αστραπιαία ταχύτητα. Ο κόσμος έτρεχε αφηνιασμένος της ανεργίας, τη μαζική φτωχοποίηση των φτωχοποιημένων αναμειγνύονταν σε μία οφθαλμαπάτη ονείρου, το οποίο χωρίς προορισμό, πολλαπλασιάζοντας τη συσσώρευση μαζών, την οριστική ανατροπή των ψευδαισθήσεων επέτρεπε με τη σειρά του στη γεύση να καρπωθεί τα στους μέχρι πρότινος συνηθισμένα αδειανούς δρόμους. Οι βιοπορισμού της παραγκούπολης καθώς και στην πλεονεκτήματα στιγμών γαλήνιας υπερδιέγερσης. Η ελάχιστοι μέχρι εκείνη την ώρα περαστικοί σύντομα τρομακτική αύξηση κρουσμάτων ψυχολογικής πίεσης με τελευταία θεματική επικεντρώνονταν στους άγγλους μετατράπηκαν σε πανδαισία αφηρημένων ήχων. Το την αναζήτηση βοήθειας σε αντίστοιχους ειδικούς. Πλέον, μοντερνιστές λογοτέχνες. Ποίηση και πεζογραφία μονοπάλιο της συμβατικότητας διασαλεύτηκε στα οι ψυχαναλυτές και η βιομηχανία τους ανέλαβαν την διαπλέκονταν σε μία ανεμοζάλη πεποιθήσεων, οι οποίες, ανεπιβεβαίωτα σχόλια τα οποία γεφύρωναν το χάσμα που πρωτοκαθεδρία στην κοινωνική ισορροπία εκεί όπου στην τεκμηρίωση παραπομπών και βιβλιογραφικών όριζε τη θέση των πολιτών στις κοινωνικές εξελίξεις. Την κάποτε δέσποζαν οι κήρυκες του θεϊκού λόγου και τα αναφορών, ανατρέπονταν απ' την αντικειμενική θέαση υπό ίδια στιγμή, ο Αλέξανδρος λαχανιασμένος απ' τον σώματα ασφαλείας. Δεν ήταν τυχαίο το γεγονός πως οι το πρίσμα της υποκειμενικής ευθύνης των ιδεών. Μία εικόνα μαραθώνιο αγώνα μετάδοσης των ειδήσεων εισήλθε αυτοκτονίες εξαθλιωμένων πολιτών έλαβαν χαρκατήρα μονόφθαλμης επιθυμίας η οποία, στην φανταστική της απότομα στον χώρο. Τα βλέμματα όλων των μελών υστερίας. Υπήρξε εποχή στην οποία τα δελτία ειδήσεων θέσμιση, συνταιρίαζε απόλυτα τις προσωπικές τραντάχτηκαν συθέμελα στην παρουσία του. Έμοιαζε έπαψαν να σχολιάζουν καθημερινές περιπτώσεις αντανάκλασεις του καθενός. Ήταν το αναγκαίο στάδιο αλλόκοτη η όψη του. Πάλλευση, με το αίμα αφυδατωμένο αυτοκτονιών, ενώ οι επίσημες στατιστικές αρχές δεν πρόσληψης προκειμένου να γνωστοποιηθεί στα τοιχώματα και τις καρδιακές τυμπανοκρουσίες να διαπερνούν την κατέγραφαν τα περιστατικά.

Αναλύσεις επί αναλύσεων λάμβαναν χώρα καθημερινά και ως προοπτικής, έστω κι αν η διάψευση των «Τι συμβαίνει;» η Άννα διέκοψε την πολύβουη αμηχανία στις ενημερωτικές εκπομπές. Όλων των ειδών οι καθοδηγούνταν στα φέροντα κύματα της αθέατης των δευτερολέπτων. επιστήμονες ανέπτυξαν λόγο σχετικά με τις αιτίες της εξωτερικής πραγματικότητας. Η τελευταία, δίχως Ο Αλέξανδρος απώθησε το καπέλο και τα γάντια στο ολικής αυτής έκλειψης δημιουργικότητας που μάστιζε και προοπτική, απουσίαζε απ' τις συνελεύσεις της λογοτεχνικής τραπέζι. Κατάπие μία ξερακιανή μάζα σάλιου καθώς οι εξακολουθούσε να ταλαιπωρεί την πολιτεία. Σταδιακά, παρέας. Μία νέου τύπου πραγματικότητα συντελούνταν στα αδένες της γλώσσας έτρεμαν στο άκουσμα των βρογχικών κατασκευάζονταν τα επιχειρήματα ηθελημένης ευθύνης των συνθετικά στοιχεία της ρεαλιστικής απεικόνισης. ειδήσεων.

πολιτών. Οι αιτίες της κρίσης δεν εντοπίζονταν στη δομική Αντανακλούνταν βαθύτερες επιθυμίες διάρρηξης του «Συμβαίνει κάτι συγκλονιστικό, κάτι ανομολόγητο!» λειτουργία της παρασιτικής οικονομίας. Αντίθετα, αφέθηκαν τοίχους περιορισμών στους ορίζοντες της φαντασίας. Στις «Τι είναι, πες μας!» αναφώνησαν άπαντες με στεντόρεια οι αφανείς ήρωες της καθημερινότητας σε μία μαζική πεδιάδες της τελευταίας οικοδομούνταν παλάτια και φωνή σχηματίζοντας έναν κύκλο περιφρούρησης γύρων του κατηγοριοποίηση υποψήφιων ενοχών για την παρακμή του βασιλεία του έρωτος και της ηδονής, πλαισιωμένα από μη τυχόν και ξεπορτίσει καμιά λέξη και η είδηση τόπου. Σύντομα, πολίτες άγνωστοι μεταξύ τους άρχισαν να δέρματα φύσης και απολήξεις συναισθηματικής εφηβείας. Η υπονομευτεί εκ των έσω.

διαπληκτίζονται στους δρόμους, τις πλατείες, τα κέντρα νέα πραγματικότητα σύντομα καταρρίπτονταν στους «Πριν λίγη ώρα με έκτακτο ανακοινωθέν, ο Πρόεδρος της διασκέδασης, τις διαδικτυακές πλατφόρμες επικοινωνίας. Ο χάρτινους πύργους της αποπλάνησης. Ωστόσο, τα μέλη της Δημοκρατίας και σύσσωμη η πολιτική και πολιτειακή «λόγος» απέκτησε τη χροιά εκδίκησης στον αόρατο εχθρό, Λέσχης Ποίησης δεν προούνταν. Δεν απέδιδαν την ηγεσία της παραγκούπολης, τοποθετήθηκαν εφ' όλης της ο οποίος μορφοποιούνταν στον εκάστοτε «άλλο», άγνωστων παραμικρή αξία στα αποτελέσματα της διάψευσης καθώς οι ύλης για τα δρώμενα των τελευταίων ετών στην πολιτεία».

λοιπών στοιχείων μα πιθανό υπεύθυνο για την γελοιοποίηση νέοι πρωτοπόροι, εκ μηδενικής βάσεως, συναρμολογούσαν Η ανάσα κόπηκε στα δύο. Ένας αστραπιαίος πανικός της πολιτείας σε διεθνές επίπεδο. Μία κατάσταση μαζικής τα απαραίτητα συνδετικά υλικά και αναρριχούνταν στα κυρίευσ τα σώματα. αποχαύνωσης εναλλάσσονταν με αντίστοιχες στιγμές υψίπεδα νέων απολαύσεων.

«Συνέχισε, τι ειπώθηκε;» ενίσχυσε τον ομιλητή ο Πέτρος

Το κλίμα, στην καταχνιά απαισιοδοξίας που επιβλήθηκε όλο έξαψη, βουτηγμένος στον ιδρώτα της καυτής ατμόσφαιρας απ' τα βαρελότα τα οποία, την ίδια ώρα, πίνακα πλεγμάτων θλίψης και απαισιοδοξίας, τα μέλη της είναι εορταστικό και αφροδισιακό στον καφενέ της οδού σιαραφάλωναν στον ουράνιο θόλο της πολιτείας με τα πλήθη Λέσχης Ποίησης συγκεντρώνονταν καθημερινά στον Κλαυθμώνος. Η Άννα, πιανίστα εκ πεποιθήσεως φιλόλογος να αλαλάζουν φρενιασμένα, καθώς αγκαλιαζόντουσαν με καφενέ της οδού Κλαυθμώνος. Οι ηλικίες των μελών εκ παραδρομής, ανέλαβε να φέρει εις πέρας τη δεύτερη πάθος δεμένοι μεταξύ τους σε ζητωκραυγές εξιλέωσης.

κυμαίνονταν από τα νεότερα έως τα υψηλότερα θεματική της βραδιάς η οποία συνδύαζε τη μουσική με τη «Μετά από μήνες διαπραγματεύσεων κεικλεισμένων των διαμερίσματα ωρίμανσης. Το πάθος ξεχειλίζει στις λογοτεχνία σε έργα δημιουργών του 19^{ου} αιώνας. Μία θυρών, όλες οι πολιτικές αποχρώσεις υπό την αιγίδα του συζητήσεις. Οι αναμνήσεις απ' τις βιογραφίες ποιητών, οι δύσκολη και απαιτητική έρευνα προηγήθηκε και η Άννα σε ευρωπαϊκού ελεγκτηρίου και των συμβεβλημένων φορέων απαγγελίες έργων και οι νέες πρωτότυπες δημιουργίες υπό ρόλο ειδήμονος εκκίνησε την ανάγνωση των σχετικά διαχείρισης κοινωνικών κρίσεων σε παγκόσμιο επίπεδο, το βλέμμα ανθρώπων του πνεύματος οι οποίοι στιγμάτισαν συμπυκνωμένων πληροφοριών υπό τη συνοδεία αντίστοιχων έλαβαν ρηξικέλευθες αποφάσεις»

το πέραςμα της ιστορίας στις αξίνες των γραμμάτων και ευρημάτων απ' την προσωπική της έρευνα. Στις Τα μάτια του εμβόλιζαν τους παριστάμενους. Οι λέξεις των τεχνών, χρωμάτιζαν τις συνελεύσεις. Στα τοιχώματα αλλεπάλληλες υπογραμμίσεις των ερευνητικών της πετροβολούσαν τα τύμπανα εμβρόντητων ώτων, ενώ οι του πεπαλαιωμένου χώρου οι μορφές ποιητών, λογοτεχνών, μελετημάτων αναζητούσε και η ίδια καθώς και οι αυτόπτες μαλάξεις στις αισθήσεις επιχειρούσαν να υπερκεράσουν τα καλλιτεχνών δέσποζαν και απηχούσαν τις αγωνίες και τα μάρτυρες εναγωνίως τα κατάλληλα ρήγματα, προκειμένου όσα πανηγυρικά διαδραματίζονταν στην οδό Κλαυθμώνος. οξύμωρα σχήματα παρελθόντων χρόνων, τα οποία ωστόσο να εισχωρήσουν με προσοχή στα κελεύσματα του παρόντος «Εξέθεσαν όλα όσα απασχολούν την παραγκούπολη τις δεν επέτρεπαν στο παρόν, πόσο μάλλον στο μέλλον, να χρόνου. Και καθώς αδυνατούσε να εντοπίσει τα όρια τελευταίες δεκαετίες με τρόπο υπερβολικά ρεαλιστικό. Το δραπετεύσει απ' τις περίκλειστες αρμονίες της παράδοσης. ανάμεσα στον ορθολογισμό των βιβλίων και την ατομική χάος ολοκληρωτικής κατάρρευσης μετατρέπονταν σε Μίας παράδοσης η ραχοκοκαλιά της οποίας αφέθηκε ευθύνη της έκφρασης, και με την πνευματική ασφυξία να εικόνες μαζικής καταστροφής. Μυθολογικά τέρατα και ενήμερη στην ανατομία ενός κάλπικου εκσυγχρονισμού, να γιγαντώνεται στα πνευματικά στρώματα των παρισταμένων, απόκρυφες ιστορίες για το τέλος του κόσμου με επίκεντρο διακορεύει την αξία αυτοτελούς υπάρξεως, κρεμάμενη κάθε έκλεισε βιαίως τις γραπτές της σημειώσεις. Ανακουφισμένη τον πολιτισμό, αναπαράγονταν με τρόπο άμεσο και τόσο στα μανταλάκια των τηλεοπτικών παραθύρων και των και αποδεσμευμένη πια απ' τα βαθυστόχαστα τεχνικά επιτακτικό. Βρισκόμαστε στο χείλος της καταστροφής. Το εφημερίδων τα πρωτοσέλιδα. Στους ίδιους αυτούς χώρους νοήματα μελετητών και κριτικών, άρχισε να ραίνει το χώρο αίτημα για την διάσωση της πολιτείας περνούσε από τη

συμφωνία που πρότειναν κολοσσοί στη ρουλέτα των επιτρέπεται η μεταφορά από την κατάφυξη παιδικών φιλοφρονήσεις των αιτημάτων. Κάθε σύμβολο που στο τραpezών. Θα γίνουμε μάρτυρες ενός εκατονταετούς συσκευασιών σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους έως ότου πέρασμα του χρόνου οδήγησε σε μαζικές εκτελέσεις πειράματος» αναπτυχθούν σε επίπεδο εργασιακής ανταπόκρισης. Το αντιφρονούντων στο εργαστήρι ιδεολογιών, πλέον «Πειράματος», πλάτυναν τις φωνητικές τους χορδές οι πείραμα θα εκκινήσει άμεσα εντός των επόμενων μηνών καταχωνιάζονταν στα στιγμιαία μεγαλεία του μέλλοντος. ακούοντες τα νέα και συσπειρώθηκαν ακόμη κοντύτερα μόλις λάβει το χρίσμα από το δημοψήφισμα» Για πρώτη φορά στα πεπραγμένα του κοινοβουλευτισμού και της δημοκρατικής θέσμισης της πολιτείας, όλες οι στον Αλέξανδρο. «Δημοψήφισμα;» μέχρι πρότινος διαφορετικές έως και εχθρικές φωνές «Πειράματος! Όπως το ακούτε! Τράπεζες, κράτη, «Ακριβώς, δημοψήφισμα. Σε μία δημοκρατικά ενώθηκαν στη μία όχθη του ερωτήματος. Η προπαγάνδα μονοπωλιακοί οργανισμοί σε συνεννόηση με το εγγώριο ευνομούμενη πολιτεία οφείλουν οι πολίτες να ενημερωθούν ενώθηκαν στη μία όχθη του ερωτήματος. Η προπαγάνδα πολιτικό προσωπικό αποφάσισαν να μετατρέψουν την πολυπλεύρως ώστε να συμμετέχουν ενεργά στην πλέον που εξαπολύθηκε τα επόμενα εικοσιτετράωρα έλαβε μορφές παραγκιούπολη σε απέραντο εργοτάξιο τεχνολογικής καθοριστική ψηφοφορία, όχι μόνο για την ιστορία της κινηματικής αποδοχής του τεχνολογικού πολιτισμού και παραγωγής. Θα οικοδομηθούν τεραστίων διαστάσεων παραγκιούπολης αλλά της ανθρωπότητας συνολικά. της ταυτόχρονης άρνησης οτιδήποτε συνέδεε το ανθρώπινο συγκροτήματα τεχνολογικών εγκαταστάσεων «Δεν υπάρχει καμία περίπτωση το δημοψήφισμα να έχει είδος με το παρελθόν του. Το μέλλον όφειλε να αποκαθάρει εκμετάλλευσης του ηλιακού φωτός. Η ουσία του προϊόντος, θετική απόκριση. Οι πολίτες της παραγκιούπολης θα απ' τα περιστατικά που συσσωρεύτηκαν στο νοηματικό δίχως την μέχρι πρότινος τεχνική παρέμβαση, αποτελούσε αντιπαχθούν μαζικά στα ακραία και σκοταδιστικά αυτά δεσμό των αξιών, τα οποία μέχρι χθες αποθέωναν το τον τελευταίο βλαστό της αμόλυντης φύσης. Στο επίπεδο σχέδια» υπογράμμισε ο Φώτης και οι κινήσεις των χεριών μεγαλείο του ανθρώπου ενώ σήμερα το απαρνούνται με εξέλιξης της τεχνολογίας στο οποίο βρισκόμαστε θα του κατέδειξαν τον τρόπο που είχε εδραιωθεί στη σιέψη γνώμονα την ασυλία της τεχνολογικής αρχιτεκτονικής. Τρεις μέρες κατά τις οποίες στις πλατείες στήθηκαν μετατρέπεται το ηλιακό φως σε πηγή ενέργειας ικανή να του. Τροφοδοτήσει ολόκληρο τον κόσμο. Ολόκληρος ο «Κι όμως, στη συλλογική αυτή απόφαση η Αριστερά γιγαντοοθόνες απ' τις οποίες επί εικοσιτετράωρου βάσεως πληθυσμός της παραγκιούπολης θα μετατραπεί εν μια νυκτί πρωτοστάτησε. Στη συμφωνία, μολονότι καταργούνται τα διαφημιζόνταν συγκεκριμένες απόψεις οι οποίες εκθείαζαν σε εργάτες του ήλιου. Η ανεργία θα εκλείψει και η πολιτεία δικαιώματα στην απεργία και τον συνδικαλισμό, της τα πλεονεκτήματα της χρυσής ευκαιρίας που ανοίγονταν μας θα αποτελέσει το επίκεντρο μιας νέας επιτρέπουν την ανέγερση αγαλμάτων εις μνήμην ενώπιων του λαού της παραγκιούπολης. Η τελευταία θα πραγματικότητα. Οι δυσθεώρητες οικονομικές προσωπικοτήτων που διαδραμάτισαν ρόλο σημαντικό στην μετατρέπονταν σε βασίλειο και η νέα εκατονταετία θα υποχρεώσεις θα διαγραφούν οριστικά και δεν θα χρειάζεται ιστορία της, ενώ θα της παραχωρηθούν οικόπεδα υπερέβαινε τον αιώνα του Περικλέους καθώς και κάθε πλέον να πασχίζουμε με ζητήματα βιοπορισμού καθώς οι αντιπαροχή για τη σιωπή της εκατοντάδων εκτάσεων εξελικτική βαθμίδα στην ιστορία του δυτικού πολιτισμού. κυβερνήσεις των διεθνών οργανισμών δεσμεύονται για την προκειμένου να υψώσει κτίρια και να περικλείσει εντός των Οι μάζες έσπευδαν στα ειδικά κέντρα απογραφής ώστε να ισόβια καταβολή υπέρογκου μηνιαίου αντιτίμου στην τα κειμήλια από τα μαυσωλεία της διαδρομής της. Όχι λάβουν νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες που θα τους παραγκιούπολη με ανταλλαγή την ηλιακή ενέργεια» μόνο οι πολιτικές εξισώσεις μα η πολιτεία συνολικά επέτρεπαν να συμμετέχουν ενεργά στην εκλογική Τα νέα έμοιαζαν ιδανικά. Οι νέοι κοιτάχτηκαν ανασχηματίζεται. Θα καταργηθούν οι εκλογές και η διαδικασία. Σύσσωμα, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, μουσικοί, απορρημένοι μεταξύ τους. «Πώς ήταν δυνατόν αυτές οι διάκριση των εξουσιών θα τεθεί υπό τον έλεγχο ενός άνθρωποι των γραμμάτων ανακλίνωναν τη στήριξη τους στο ειδήσεις να εσωκλείουν οτιδήποτε το αρνητικό;» σκέφτηκαν. επιτροπάτου συμβούλων. Η κοινωνική ισορροπία θα λαμπερό μέλλον της ανθρωπότητας. Ένα κύμα χαράς και ενθουσιασμού ξεχύθηκε στις κινήσεις εξασφαλιστεί δια παντός καθώς δεν θα κατηγοριοποιούνται Μόνο μια μικρή φράξια δώδεκα μελών έδρασαν των σωμάτων και τους μορφασμούς του προσώπου. οι πολίτες σε ανταγωνιστικές μεταξύ τους τάξεις. Οι διαφορετικά. Για τους τελευταίους η ποίηση, ως λόγος και Κραυγές ανακούφισης μοναδικής αισθητικής έδιναν τη θέση διαφοροποιήσεις θα αφορούν αποκλειστικά ζητήματα ως εικόνα, ως έκφρασης και ως επιθυμία συμπέζε τη τους στην αγωνία των πρώτων στιγμών. Τα χαμόγελα εξωτερικής εμφάνισης, αν και με την τεχνολογία παραγωγής ζωντανή περιγραφή του ανθρώπου στο αποκορύφωμα της έδειχναν να αγιομαχούν υπό το βάρος τόσων ετών πλάνης τέκνων και αυτά θα εκλείψουν. Θα προβλεφθούν και θα συναισθηματικής απόκρισης. Η γλώσσα έπλαθε το στο ανήθικο άγγιγμα της ουτοπίας ενός διαψευσμένου, εκ καταργηθούν ασθένειες που βαίνουν στις μέρες μας ρεαλισμό της καθημερινής βιοπάλης σε μοντέρνους των προτέρων, μέλλοντος. Η πραγματικότητα γελούσε θανατηφόρες. Ένας Αρμαγεδώνας εξέλιξεων επικρέμεται ανελέητους καιρούς, σε τόπους κατά τους οποίους ο έρωτας κρυμμένη πίσω από τις λέξεις και σύντομα αποκατέστησε πάνω από την πολιτεία μας» συστήνονταν ως μοναδική πηγή αξίας και κινήτριος τη σαλεμένη τάξη. «Νιώθω τα άκρα μου λιωμένα σε έναν κυκλώνα δύναμη εξέλιξης. Σε τόσο στον οποίο τα αισθήματα «Μόνο που το τίμημα της νέας εποχής μοιάζει μακάβριο» ψευδαισθήσεων. Δεν επιτρέπεται να εξατμιστεί τόσο ζωγράφιζαν πίνακες ομορφιάς και τα γλυπτά σώματα συνέχισε ο αγγελιοφόρος. Την ίδια στιγμή εκατομμύρια βάνουσα η ιστορία, η μνήμη, η κοινή λογική, το δονούσαν παλμούς ανεξαρτησίας. Στα ίδια αυτά μονοπάτια πολίτες γιόρταζαν τα μηνύματα της εκατονταετίας. Τα συναισθημα, η σκέψη και ο λόγος. Μετατρέπομαστε σε και με βασικό μοχλό την ωριμότητα της εφηβικής χαμόγελα και οι θερμοί εναγκαλισμοί θα πάγωναν ευθύς οχήματα αυτοεγκλωβισμού. Η προτροπή δημοψηφίσματος αθωότητας, ξεχύθηκαν σε δρόμους και πλατείες να υψώσουν αμέσως. σε κλοιό οπλοπολυβόλων μοιάζει με σπίθα ανάστημα ενάντια στην τραγωδία του μέλλοντος κόσμου. «Θα καταργηθεί κάθε άλλη δραστηριότητα σε οποιοδήποτε εκπυρσοκρότησης βουητών στη νεκρώσιμη ακολουθία του Τοιχοκόλλησαν αφίσες με πρωτότυπες ερμηνείες σε εικόνες άλλο επίπεδο της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής μέλλοντος. Πρέπει να αντιδράσουμε!» αναφώνησε ο Πέτρος που τράνταζαν τα νεκρά κύματα εγκεφαλικών κυττάρων των λειτουργίας. Θα καταργηθούν όλες οι βαθμίδες έντρομος. ηδονοβλεψιών του δημοψηφίσματος. Συνθήματα σε εκπαίδευσης. Κάθε τι που θυμίζει πολιτισμό θα σβήσει από «Τα πλήθη αλαλάζουν» τόνισε ανήσυχη η Άννα και παρθενικούς τοίχους εμφάνισαν μία αποτρόπαια τα χάρτη. Άπαντες θα μετατραπούν σε εργάτες του θεού συμπλήρωσε «μάλλον δε θα κατανόησαν τις παραμέτρους πραγματικότητα που έμελλε να επιβληθεί. Κυνηγημένοι ήλιου. Μία νέα θρησκεία τεχνολογικής απόφυσης θα απανθρωποίησης της ζωής» από τις δυνάμεις καταστολής και το εξαγριωμένο πλήθος ανατείλει στην παραγκιούπολη. Η μόνη αναγκαία γνώση θα «Κι όμως, γνωρίζουν» απάντησε αποφασιστικά ο κατέφευγαν κάθε τόσο στον καφενέ της οδού Κλαυθμώνος. καταστεί ο χειρισμός των υπολογιστών και των ειδικών Αλέξανδρος και συνέχισε «τα ΜΜΕ δεν απέκρυψαν το Και οι μέρες διέπλευσαν τα χνώτα τους στα πολυτελή προγραμματών χρήσης του ηλιακού φωτός. Από την παραμικρό. Είναι ίσως η πρώτη και μοναδική φορά στην σερβίτσια του πόπολο. Το αποτέλεσμα υπήρξε συντριπτικό. παιδική ηλικία μονάχα σε ένα αντικείμενο, αυτό του ιστορία της ειδησεογραφίας κατά την οποία η αλήθεια των Ακόμα και στις δικτατορίες που γνώρισε η ιστορία στη προγραμματισμού, θα εκπαιδευόμαστε. Για το λόγο αυτό δεδομένων μεταφέρθηκε χωρίς την παραμικρή περιοπή. ράχη της, άφηναν ένα απόθεμα άρνησης στα ποσοστά οι ηλικίες ήδη σε συνταξιοδότηση οφείλουν να Τα ίδια τα Μέσα πανηγυρίζουν. Εξάλλου, ο ρόλος τους ειλογών για να καταφύγουν με την πρώτη ευκαιρία εναντίον αποδημήσουν για άλλους γαλαξίες. Θα τεθεί πρόγραμμα αναβαθμίζεται. Αναγνωρίζονται ως η μόνη πηγή παραγωγής τους, ως αποδιοπομπαίων τράγων. Αυτή τη φορά η εθελούσιας ευθανασίας. Η μη συμμόρφωση θα επιφέρει και κατανάλωσης ειδήσεων. Όλα τα ενδιαφερόμενα Μέσα Δημοκρατία απέκτησε μία φωνή, μία ψήφο, τον απόλυτο εγκλεισμό σε «κέντρα προσωρινής αγωγής». Τα ογκώδη θα ενταχθούν σε έναν φορέα διαχείρισης αλήθειας ευνουχισμό στα εκατομμύρια πολιτών της παραγκιούπολης. συγκροτήματα ηλιακής τεχνολογίας θα ανεγερθούν στα απολαμβάνοντας μηνιαία πλεονεκτήματα για την Το ανθρώπινο είδος θα παρέδιδε το πνεύμα του στο νέο ερείπια των σημερινών μνημείων πολιτιστικής κληρονομιάς κατασκευή των εικόνων της πραγματικότητας». θεό του τεχνολογικού μέλλοντος. Το κύκνειο άσμα δόθηκε και στις απέραντες εκτάσεις κάμπου. Στη θέση της «Οδηγούμεστε στην απολυτοποίηση της ζωής. Το τέλος από τα πλήθη με την ανακήρυξη των αποτελεσμάτων. Ακρόπολης, του Λευκού Πύργου και λοιπών μνημείων θα της ιστορίας θα σημάνει την οριστική έλκειψη του Σμήνη μανιασμένων πολιτών περικύνκλωσαν δημόσια φαντάζουν τα πλέον σύγχρονα μηχανήματα τεχνικής ανθρώπου. Πρέπει να δράσουμε άμεσα. Ως πνευματικοί κτήρια και εγκαταστάσεις που συμβόλιζαν τη θεσμική δομή νοημοσύνης, υπολογιστικών συσκευών και αλγοριθμικών δημιουργοί οφείλουμε να απογυμνώσουμε τα ψεύδη της της πολιτείας. Μνημεία και κέντρα πολιτισμού συνδυασμών. Σύμφωνα με το εκατονταετές πλάνο νέας εποχής και να αποκαλύψουμε τα σχέδια της κατεδαφίστηκαν ενώ άλλα παραδόθηκαν στη λαίλαπα πειραματισμού, η επιτυχία του προγράμματος θα ευνοήσει καταστροφής» καυτής λάβας. Ιστορία χιλιετών μετατράπηκε σε συντρίμμια την κατάργηση της γλώσσας και του λόγου. Μία νέα Όλοι συμφώνησαν με τα λόγια του Ανδρέα. Το άμορφης μάζας. Στα ερείπια συσσωρεύτηκαν εκατοντάδες κωδικοποιημένη επικοινωνία θα επιβληθεί. Σε δύο γενιές ερώτημα «τι να κάνουμε» επιτηρούσε τη σκέψη τους. Τα χιλιάδες βιβλία τα οποία παραδόθηκαν στην πυρά ενώ από σήμερα η γλώσσα θα αποτελεί ανάμνηση. Καλημέρα, βαρελότα εξακολουθούσαν να στήνουν χορό σε ολόκληρη ορισμένοι μετέφεραν τους ηλικιωμένους γονείς τους στα καληνύχτα, αγάπη, έρωτας, πόνος, χαρά...θα την πολιτεία και η παραγκιούπολη προετοιμάζονταν να χέρια και τους πετούσαν από υψόμετρα επευφημώντας το αντικατασταθούν με συγκεκριμένα λογισμικά τα οποία θα υποδεχτεί την εποχή της τεχνολογικής επανάστασης. Το αύριο της νέας εποχής. Ο ανθρώπινος πολιτισμός, παρά τη ανταποκρίνονται σε ενέργειες του χρήστη σε εξειδικευμένο δημοψήφισμα, το οποίο ανακοινώθηκε από τα πλέον βαρβαρότητα των βημάτων του, είχε καταγράψει λαμπρές πληκτρολόγιο εργασιακών ρυθμίσεων. Με άλλα λόγια, η επίσημα χείλη, προετοιμάστηκε με πρωτόγνωρη ταχύτητα. σελίδες ουμανιστικής αναγέννησης. Πλέον, το πένθος ζωή θα μετασχηματιστεί σε ρομποτική αναπαραγωγή Εντός τριών ημερών ένας δυσκίνητος μηχανισμός συγκλονίζονταν ενώπιον της αποκτήνωσης που το μοντέρνο κινήσεων με τετραγωνισμένη λογική στοχεύσεων, αναστήθηκε. Η γραφειοκρατία απέκτησε υπερφυσικές εικόλαπτε στην βαρβαρότητα. ενταγμένων σε στο πιστόριο της τεχνολογίας. Η ίδια η δυνάμεις. Υποθέσεις οι οποίες εκκρεμούσαν επί δεκαετίες Τα μέλη της Λέσχης Ποίησης παρακολουθούσαν σύλληψη των παιδιών δεν θα πραγματοποιείται μεταξύ δύο υλοποιήθηκαν και δικαστικές αποφάσεις που είχαν συγκλονισμένοι και τρομοκρατημένοι τα εξελισσόμενα ερωτευμένων. Θα καταργηθεί η λέξη «έρω» και κάθε καταχωρηθεί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας επεισόδια της τραγωδίας. Κάποιοι στο πλήθος αναγνώρισαν προέκταση της» δημοσιεύτηκαν με πλήρη τεκμηρίωση. Μία ολόκληρη στα πρόσωπά τους τούς καταζητούμενους εχθρούς της «Και πώς θα γεννιούνται νέα τέκνα;» κοινωνία ζούσε στους ρυθμούς νέων προκλήσεων. Απόλυτη Δημοκρατίας. Το σύνθημα εδόθη και οι πανικόβλητες «Θα δημιουργηθούν κλωνοποιημένα ομοιώματα τα οποία σύμπνοια διαχέονταν στην παραγκιούπολη. Ταξικές μάζες εξαπέλυσαν ένα άναρχο κυνηγητό να λιντσάρουν τους θα ενεργοποιούνται ανάλογα με τις εργατικές ανάγκες των διαφορές, πάθη ιστορικού υποβάθρου και μνήμες του αποστάτες του μέλλοντος. Η αυτοχειρία και η διαπόμπευση ηλιακών εργοστασίων. Σύμφωνα με τον όρο αυτό θα παρελθόντος παραχωρούσαν τη θέση τους στις των εχθρών της πολιτείας θα επιβραβεύονταν και οι θήτες

θα παρασημοφορούνταν. Οι νέοι ποιητές δίχως εναλλακτική κατέφυγαν στον καφενέ της οδού Κλαυθμώνος. Η Άννα έσπρωξε την πόρτα, μα εκείνη έμενε ερμητικά κλειστή. Τα φώτα σβηστά έδιναν τόνο προοικονομίας. Ο κυρ Παντελής, ιδιοκτήτης και βασικός συντελεστής στην επιτυχία του εγχειρήματος, εμφανίστηκε ενώπιον τους. Μόνο το τζάμι χώριζε την ασφάλεια από τον καπνό βίας που άγγιζε τους κατατρεγμένους. Ένα βαθύ κι έντονο αίσθημα ψυχρότητας απλώθηκε ανάμεσα τους. «Συγνώμη» ψέλλισε, τρέμοντας τις φωνητικές χορδές και με πρόσωπο χλωμό συμπλήρωσε «Είναι καιρός να επιβιώσουμε. Πέθανε η εποχή των ηρώων» και τα στόρια του καφενέ κατέβηκαν αργά κλείνοντας την παράσταση τη γωνιά. στην τελευταία δίοδο ελευθερίας των νέων.

Οι τελευταίοι, με το πλήθος να τους καταδιώκει μανιωδώς, ακολούθησαν μία αχαρτογράφητη διαδρομή σωτηρίας. Το αδιέξοδο αυτής, ήταν η περιτοιχισμένη γειτονιά στην οδό Ονειρων. Οι εχθροί της Δημοκρατίας στριμώχθηκαν σε στενό πέρασμα το οποίο διακόπτονταν απότομα από τοίχο, το ύψος του οποίου χάνονταν στο βάθος. Οι υπερασπιστές του μέλλοντος, κραδαίνοντας πέτρες και ξύλα, έλαβαν θέσεις συντεταγμένης τάξης απέναντι τους. Ύψωσαν τα χέρια καθώς μολύνονταν βλέφαρα της αθωότητας στο πηγμένο αίμα που σωριάστηκε στα τάρταρα της νέας εποχής.

Αυτοκίνητο ρούχο

Στις μεταμορφώσεις το περιεχόμενο μετακινείται/σημείο Α και σημείο Β ψευδή-δεν υπάρχουν/αυτό το μεταξύ έχει άκουσμα απο ζελέ που πηγαινοέρχεται μεταφορά/πλάφ/πλάφ/πιλάφι/σαν ελάφι μασκαρεμένο σε δάσος τρέχει/ φό δάσος χωρίς φόρμες/τι περιέχεις αχώνευτο μεταμορφωμένο περιεχόμενο;
Ακούγοντας Arno Part είχα μνήμη έρωτα στην κηδεία

«Κόκοι από ψιθύρους στ’ αυτί ανάσα που κατρακυλά με το βλέμμα μαζί μου γαλήνεφες το τοπίο Ψίθυρε και ο Χώρος σε ευγνωμονεί ξαναθυμήθηκα μέσα μου τις χορδές το χτύπημα βαθούλωσε τον τσίγκο δυνατής βροχής κάποιος μ’ ακούει μα κανέναν δεν αφήνω να δει. Εγώ η λάγνα των αρετών με ξεφτισμένα κρόσσια έστρωσα το κρεβάτι να ξαπλώνω στο πάτωμα συνεχίζω στάζουν ιδρώτα τα κρόσσια χύνεται το τοπίο μέσα μου άυπνη ξυπνώ κωφή στο στρώμα πάνω»

	Εύη Χατζημητάκου
ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΓΟΝΕΩΝ (θεατρικό έργο σε συνέχειες)	
	της Σοφίας Ζήση

Πρόσωπα:
ΠΕΡΙΚΛΗΣ - 45-55 χρονών
ΛΟΡΕΝΤΖΟ - γιος του Περικλή, 18 χρονών
ΣΤΑΥΡΟΣ - φίλος του Περικλή, 45 - 55
ΒΕΡΟΝΑ - φίλη του Λορέντζο, 18

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1

Σαλόι στο σπίτι του Περικλή. Ο Λορέντζο φάχνει τα συτάρια.

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Πέρη! Πέρη! Πέρη, λέω! ... Πέρη, είσαι σπίτι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: *(μπαίνοντας)* Ποιος; Α, εσύ;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Εγώ. Γιατί; Ποιος νόμιζες πως ήταν;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι όπως με φωνάζεις, ξέρω γω; Κανένas κολητός μου που είχα ξεχάσει να του ζητήσω πίσω τα κλειδιά του σπιτιού. Δεν σου ‘χω πει παιδί μου να μη με λες Πέρη;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Και πώς να σε λέω; Πέρη δε σε λένε; Πέρη σε λέω κι εγώ.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πέρη ή Περικλή με λένε οι φίλοι. Εσύ, «πατέρα» ή «μπαμπά». Έμαθες να με λες και με το μικρό. Άλλο πάλι και τούτο.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Το “πατέρα” σε μεγαλώνει, αν θες να ξέρεις.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ας με μεγαλώνει. Γούστο μου να φαίνομαι όσων χρονών είμαι. Μεγάλος είμαι, μεγάλος θα φαίνομαι. Γιατί να φαίνομαι μικρός;

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Βγάλε τότε τα τζιν και τα τι-σερτ, παράτα και τις παλιοροκιές, και παραδέξου ότι μεγάλωσες. Τότε ίσως να σε πω και μπαμπά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Α, για να σου πω!
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Για να σε δω. Και το σκουλαρίκι να βγάλεις. Αυτά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Το σκουλαρίκι να το αφήσεις ήσυχο. Άκουσες;

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Είναι πασέ το σκουλαρίκι. Δεν είναι της μόδας, πώς το λένε;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καλά, άσε τα σχόλια τώρα και άδειασε μου το σκουλαρίκι. Μπα; Γιατί; Περιμένεις κανέναν; Ή μήπως καμιά;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κανέναν δεν περιμένω. Θέλω την ησυχία μου. Έχω φούριες. Κλείνω το μαγαζί αν δεν το έχεις καταλάβει.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Και τι μ’ αυτό; Θα κλείσεις για ένα μήνα;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι όλα καλά, παιδί μου; Κηρύσσω πτώχευση. Πτώχευση! Ξέρεις τι σημαίνει;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Πώς, ναι, ξέρω. Κάνεις πως κλείνεις το μαγαζί λόγω χρεών, αλλά στην πραγματικότητα δεν το κλείνεις. Μειώνεις τα έξοδα αφού σταματάς να πληρώνεις τα χρέη, δουλεύεις μαύρα για λίγο καιρό, και μετά, αφού μαζέψεις αρκετά λεφτά, ξανανοίγεις το μαγαζί με άλλο όνομα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι λες μωρέ; Πέρασες τον πατέρα σου για καμιά;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Γιατί; Αυτό δεν κάνεις; Κλείνεις και ανοίγεις το μαγαζί κατά το συμφέρον σου. Ποιος σου είπε ότι είναι απατεωνιά; Μια χαρά τακτική το βρίσκω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μια χαρά τακτική το βρίσκεις;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ε, βέβαια. Κορόιδο είσαι να πληρώνεις τα χρέη σου; Ποιος πληρώνει σήμερα τα χρέη του; Κάνεις με αξιοπρέπεια.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι ε; Κοίτα να δεις ο Λορέντζο που μπήκε και στα κόλπα. Και αν στο μεταξύ μου σιάσει καμιά δουλειά μεγάλη που να θέλει όμως τιμολόγιο, τι θα κάνω; Πώς θα την πάρω;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Αν σου σιάσει τέτοια ευκαιρία, τότε θα μιλήσω εγώ σε έναν κολητό μου, να σου παραχωρήσει τα στοιχεία της εταιρίας του, να φαίνεται δηλαδή αυτός μπροστά, αλλά να την κάνεις εσύ τη δουλειά, και να του δώσεις αυτού ένα ποσοστό.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και δεν έχω εγώ κολητούς να την βρω την άκρη; Εσένα θα περιμένω;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ο δικός μου όμως ο κολητός είναι κι αυτός γραφίστας. Ούτε μεταφραστής, ούτε βιβλιοπώλης, ούτε τίποτα. Χαμπάρι δεν θα σε πάρουνε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και ποιος γραφίστας είναι αυτός, για να ‘χουμε καλό ρώτημα;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ένας. Δεν τον ξέρεις.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πώς δεν το ξέρω; Γραφίστας στην αγορά και δεν τον ξέρω εγώ;

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν τον ξέρεις, σου λέω. Σώνει και καλά πρέπει να τους ξέρεις όλους; Καλαφάτη τον λένε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποιος είναι αυτός πάλι; Για πρόσεξε μη με κάνεις ρεζίλι σε ξένο κόσμο. Και λίγα τα λόγια σου για την πτώχευση. Μην τα συζητάς δεξιά αριστερά.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Για βλάκα μ’ έχεις; Μόνο σε πρόσωπα εμπιστοσύνης.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποιο είναι πρόσωπο εμπιστοσύνης; Αυτός ο Καλαφάτης; Που δεν τον ξέρω κιόλας. Θα με ρωτάς πρώτα.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Καλά, πώς κάνεις έτσι; Ωχού! Χαλάρωσε τώρα, και πέσε κανένα φιλό.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι, πάλι; Πενήντα ευρώ δεν σου έδωσα την προηγούμενη βδομάδα;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ποια πενήντα; Πάνε εκείνα. Γίνανε ατμός. Έχει έξοδα η ζωή αν δεν το έχεις καταλάβει.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν το έχω καταλάβει λες, ε; Καλά. Πάρε, άλλα πενήντα.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Τι; Μόνο; Έλα, κάν’ τα εκατό.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πενήντα και πολλά είναι.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Και θα πάω διακοπές με ένα πενηντάρικο;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Διακοπές, τι διακοπές; Πάλι διακοπές;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ε, ναι. Κλείσαν τα παιδιά στο Πόρτο Χέλι. Να μην πάω;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποια παιδιά; Αυτοί οι φίλοι σου που είπες με το πολύ το χρήμα; Που έχουν τελειώσει του Μωραΐτη;

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Αυτοί.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι δουλειά έχεις εσύ μ’ αυτούς τους φραγκάτους, μπορείς να μου πεις; Αυτοί είναι κλίκα. Για πρόσεξε μην σε δουλεύουν φιλό γαζί.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Άσε, ρε πατέρα. Άσε να τους χωθώ. Να κάνω σωστές γνωριμίες. Αυτοί θα έχουν όλες τις άκρες κι εγώ τίποτα; Ξέρω τι κάνω σου λέω.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και θα πας διακοπές μ’ αυτούς; Αυτοί μπορεί να θέλουν να μείνουν σε τίποτα τετράστερα ξενοδοχεία. Εγώ θα τα πληρώσω αυτά;

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ποια τετράστερα; Σε κάμπινγκ θα μείνουμε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σε κάμπινγκ;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ναι. Ούτε τη σκηνή δεν θα βάλω. Είναι αλλουνού η σκηνή.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σε κάμπινγκ θα πας ή σε σουίτα. Τέλος πάντων. Πάρε άλλα πενήντα. Και με ρέγουλα. Δεν έχει άλλα μέχρι το τέλος του μήνα.

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Καλά, θα δούμε.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι «θα δούμε». Δεν έχει άλλα. [*Μικρή παύση.*] Και, για πες, ποιανού είναι η σκηνή;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ποια σκηνή;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η σκηνή που θα κοιμηθείς. Ποιανού είναι;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Α, η σκηνή. Είναι μιας κοπελιάς.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι, ε; Και τι κοπελιά είναι αυτή;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Τι «τι κοπελιά»; Μια κοπελιά.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Εσύ κι αυτή στη σκηνή;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Εγώ κι αυτή στη σκηνή.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Είναι μεγάλη τουλάχιστον η σκηνή ή θα το πλακώσεις το κοριτσάκι;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Μη σε νοιάζει και θέλει να πλακωθεί.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Άντε, άσε τις σάχλες! Και μην δημιουργείς επεισόδια. Πέρασες τα δεκαοχτώ και νομίζεις πως τα ξέρεις όλα.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Καλά, καλά.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και φρόνιμα εκεί που θα πας. Μην με παίρνουν τηλέφωνα απ’ τα καζίνο για να έρθω να σε μαζέψω, όπως την άλλη φορά. Αν είναι δυνατόν!
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν έφταιγα εγώ την άλλη φορά, εντάξει;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν ξέρω ποιος έφταιγε και ποιος δεν έφταιγε.

ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν έφταιγα σου λέω. Ο Μάκης έκατσε σαν βλάκας στις ρουλέτες και του φάγανε τη σύνταξη του πατέρα του.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κοροιδίστικα.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Εντελώς. Και εγώ απλώς μπήκα να τον φάξω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και μετά σας πετάζανε έξω κακήν κακώς γιατί τους είχατε δώσει ψεύτινες ταυτότητες.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ο Μάκης, όχι εγώ. Είχε δώσει την ταυτότητα του αδερφού του. Γι’ αυτό άλλαξα παρέες και ησύχασα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι, ε; Καλά. Κάνε τώρα παρέα με τους γόνους των ματσωμένων οικογενειών, να δούμε τι θα δούμε.
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Βέβαια. Τέρμα οι Σάκηδες, Μάκηδες, Λάκηδες. Ξέρεις πώς τους λένε τους νέους μου φίλους;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πώς τους λένε;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Αλέξανδρο, Ίων, Μαξίμο, Νέστωρ. Την κοπελιά που θα μου παραχωρήσει τη σκηνή της, ξέρεις πως την λένε; Βερόνα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [*ξαφνιασμένος*] Βερόνα;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Βερόνα, ναι. Μόλις το άκουσα, της λέω «Βερόνα, είναι και μια πόλη στην Ιταλία». Και μου λέει, «Ναι, πού το ξέρεις; Έχεις πάει;» «Ναι» της λέω, «εγώ από μετά για τη μάνα, που είναι στη Βερόνα, και λοιπά.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ξέρεις το επίθετό της;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Ποιας; Της Βερόνας; Μου το ‘χε πει. Ναι. Νομίζω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποιο είναι;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Παπαδήμα, Παπασταύρου. Κάτι τέτοιο.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Παπαδήμα ή Παπασταύρου;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν ξέρω. Κάτι από Παπά- πάντως.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και τους δικούς της πώς τους λένε; Τη μάνα της, τον πατέρα της;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Δεν ξέρω, ρε πατέρα. Πού να ξέρω;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπορείς να μάθεις;
ΛΟΡΕΝΤΖΟ: Μπορώ. Μόλις την δω, θα την ρωτήσω. Εσύ γιατί έχεις πρεμούρα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: [*σαν να έχει κάτι να κρύψει*] Τι πρεμούρα; Δεν έχω πρεμούρα. Από ενδιαφέρον ρωτάω. Να μην ξέρω με ποιους συναναστρέφεται; Και καλά θα κάνεις να μου πεις

Η ώρα είχε πάει σχεδόν δέκα και δέκα, και η αγωνία φτάσει η στιγμή. Την αναγνώρισε στο βάθος του ουρανό με την αλαζονεία της σάρκας. Με ασύμμετρους κορυφώνονταν μέσα του και γίνονταν αμφιβολία... Μα διαδρόμου να της κουνά το χέρι σε ένδειξη χαράς. Μετά τις θεούς πλαγιάζω. Η ίδια η έλλειψη, δίνει δύναμη ζωής, να!... Ξαφνικά, ένα αναπηρικό καρότσι φάνηκε από την πρώτες συμβατικές ανταλλαγές φιλοφρονήσεων, η θαρρείς μου τη χρωστάει από τα γεννοφάσκια. Το τέλειο, πλευρά του Λευκού Πύργου και την άλλη στιγμή διέκρινε Μελλομένη ανέλαβε τη μεταφορά της τροχήλατης παθητικό, σέρνει το νου σε τρυφηλά δωμάτια που δεν μια κοπέλα να το κουμαντάρει καθώς αυτό ήταν αποσκευής και τη συνοδεία της υποβασταζόμενης από τη διδάσκουν-μόνο πράξεις υποταγής. Με βλέμμα προσευχής, ηλεκτροκίνητο... Το πάκκαρε πολύ κοντά του, και την βακτηρία κυρία. Στο αυτοκίνητο πια, η τελευταία μιλούσε προσκυνώ σώματα, χαραμάδες φωτός τυπώνονται στην ύλη. ώρα που αυτός συνειδητοποιούσε ότι ήταν η Μαρία, η ακατάπαυστα με ενθουσιασμό για την πρόσκληση που Ανάλαφρο το πηχτό της ύλης καταφθάνει στα μάτια μου, το «Μαίρη» του!..., εκείνη αναστηνώνονταν με δυσκολία από δέχτηκε να φωλιάσει για λίγο στην αγκαλιά της οικίας τους. σώμα στιγμιαία απόν. Το φως, υποθέτω, βρίσκει πάντα το αυτό και προχωρούσε με ασταθή βήματα προς το μέρος Η Μελλομένη έδειχνε να συμεριζεται τον ενθουσιασμό. δρόμο του. Στην ασυμμετρία της σάρκας (και του νου), του, καταβάλλοντας τεράστια προσπάθεια... στην καμπυλότητα των σωμάτων, αντικρίζω πάντοτε

Στα διηγήματα, στα σινεμά, στα κάθε είδους θεάματα Η Μελλομένη οδήγησε την κυρία στο δωμάτιό της κι πάντα οι γυναίκες είναι «τέλειες», άρτιες, και γεμάτες - μόνο εκείνη παρέθεσε με ευλάβεια τα ιμάτια μέσα στη δρύινη στο δρόμο της έλλειψης, χαράσσω παράδρομους - από προσόντα... Στο βιβλίο όμως της ζωής τα σενάρια ντουλάπα που μύριζε παρελθόν. Μετά από μια σύντομη ανόθευτου βιώματος. που γράφονται είναι γνήσια, είναι αυθεντικά, είναι αληθινά!... περιήγηση στον χώρο, πάντα υποβασταζόμενη από τη Και η αλήθεια δεν έχει την τελειότητα πάντα σα βακτηρία της, η κυρία αναζήτησε τη Μελλομένη στην δεδομένη!... Η αλήθεια της ζωής, φορές είναι σκληρή, κουζίνα, να ετοιμάζει τσάι για να καλωσόρισμα. Η κυρία φορές είναι υπέροχη, μα πάντα δίνει ίσα δικαιώματα στο να κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ και ο μυρωδάτος ήλιος υπάρχουν όλες οι εκδοχές της!... Φτάνει να μπορεί κανείς έλουμε την ασημένια στεφάνη της κεφαλής της. Σε λίγο να την αντικρύσει κατάματα και να δεχτεί το σενάριο της ήρθε και η Μελλομένη, κρατώντας έναν δίσκο με δυο για την περίπτωση του, κάθε φορά... Και αυτό μπορεί να φλιτζάνια τσάι κι ένα πορσελάνινο πιατάκι με χειροποίητα συμβεί από αληθινούς μόνο Ανθρώπους... κουλουράκια, δικής της συνταγής. Η κυρία δεν γνώριζε το

«Μαρία μου!... «Μαίρη» μου!... Αγαπημένη μου!...» έκανε πάθος της Μελλομένης για τη μαγειρική και δη τη με μια φωνή που προσπαθούσε να μη γίνει λυγμός και να ζαχαροπλαστική, καθώς οι επαφές τους ήταν σπάνιες και σταθεί στο ύψος της περιστάσης. Το σοκ όσο και να τυπικές. Ένα πάθος άσβεστο, που εκδηλώθηκε τα τελευταία προσπαθούσε να το αποβάλει, είχε μαγιώσει το μέσα του δέκα έτη. Γεννήθηκε ως διέξοδος στον αργοκίνητο χρόνο και η Αγάπη για κείνη τη γυναίκα που ένιωθε καιρό τώρα της νοικοκυράς και συζύγου ενός εργασιομανή. Τα πρωινά δεν ήθελε να γίνει «Γιατί!»...

«Γιώργο!... Ναι, Γιώργο μου, εγώ είμαι, η Μαρία!!!... Δεν απογεύματα μαγειρεύε κάνοντας υποθέσεις για την ώρα ξέρω αν είμαι η «Μαίρη» σου!», έκανε και προχώρησε με άφιξης του συζύγου, ενώ τα βραδινά παρακολουθούσε στην πείσμα και με δύναμη για να μοιραστεί μαζί του τα πέντε οθόνη της τηλεόρασης διάσημους μαγειρους να μέτρα που τους χώριζα. Αυτά τα πέντε μέτρα ήταν μια δημιουργούν γαστριμαργικές πανδαισίες. Η διέξοδος έγινε αιωνιότητα και για τους δύο... Μέσα τους συγκρουστήκαν πάθος και το πάθος μετατράπηκε σε μανία. Πλέον δεν τα: περνούσε μέρα που να μη μαγειρέψει, στο σημείο που

«Γιατί δεν του το είπα;... Γιατί δίστασα να αποκαλύψω το προσέφερε τις δημιουργίες της στη γειτονιά. Η Μελλομένη πρόβλημα μου;...» και είχε αποκτήσει φήμη στην τοπική κοινωνία. Αναλάμβανε με

«Ω! Θεέ μου, γιατί ήσουν τόσο άδικος μαζί της;...» και κάθε ευκαιρία να προετοιμάσει εδέσματα και γλυκά για όταν ο ένας χώνονταν στην αγκαλιά του άλλου, όταν τα κοινωφελείς σκοπούς και φιλανθρωπικές εκδηλώσεις. Όλη η ενέργεια και η αγάπη της διοχετεύονταν στη γαστρονομία. χείλη τους θέλησαν να δώσουν το λόγο και στα κορμιά Αυτήν την αγάπη γεύτηκε η κυρία. Έμεινε εκστασιασμένη τους, τότε δεν υπήρχαν πια «γιατί!»!...: Δυο νέοι άνθρωποι, από τη γεύση αλλά και αποσβολωμένη από το ταλέντο που γεμάτοι από έρωτα, γεμάτη από θέληση για να από τη γεύση από τη Μελλομένης.

«Ο Έρωσ όλα τα μπορεί! Ο Έρωσ κάνει θαύματα!... Ο ανέδουαν τα κουλουράκια της

Έρωσ κλείνει τις πληγές και της ζωής τα τραύματα...»

Γιώργος Χατζόπουλος

Στη σκιά της μητέρας (Μέρος Α΄)

12:44 μ.μ. Η Μελλομένη επιβιβάστηκε στο αυτοκίνητό της ντυμένη στα λευκά. Προσδέθηκε, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη κι άναψε σιγαρέτο. Έφλεξε τη μηχανή με προορισμό το αεροδρόμιο. Η πτήση της κυρίας αναμενόταν να αφιχθεί στις 14:30 μ.μ.. Η απόσταση από το σπίτι ήταν ελάχιστη. Σκεφτόταν πως να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Εν αναμονή του πράσινου σηματοδότη, άλλαξε τη ραδιοφωνική συχνότητα. Στο άκουσμα ενός συγκειριμένου τραγουδιού, δυνάμωσε την ένταση εκπομπής. Ήταν μια μελωδία που, σαν χρονοκάψουλα, την ταξίδεψε στα παιδικά της χρόνια, τότε που η μητέρα ήταν νέα και υγιής και η Μελλομένη ευτυχισμένη. Πριν η μοίρα αποκαλύψει τα φρικτά της σχέδια κλέβοντας της το χαμόγελο. Ποτού η αρρώστια εμφανιστεί, άνευ προειδοποιήσεως.

Στη λεωφόρο αεροδρομίου, μηχανοκίνητα μυρμήγκια, ισορροπώντας σε ρόδες, ανέμεναν, σχηματίζοντας ουρά χιλιόμετρου. Κάπου εκεί, ανάμεσά τους, ήταν και η Μελλομένη, απορροφημένη στις σκέψεις της. Η μόνη διάσπαση προσοχής τροφοδοτείτο απ’ τις σποραδικές κραυγές θυμωμένων αυτοκινήτων.

14:07 μ.μ. Η Μελλομένη είχε μετακινηθεί ελάχιστα μέτρα. Ένα προηγηθέν ατύχημα είχε παραλύσει την κυκλοφορία. Κοίταξε το ρολόι της κι αναστέναξε. Ήταν, πλέον, ζήτημα εάν θα έφτανε στην ώρα της. Άλλα πέντε λεπτά προσπέρασαν. Από κοντά και το όχημα της Μελλομένης το οποίο κατάφερε, επιτέλους, να ξεπεράσει τον σκόπελο του τσακισμένου στις προστατευτικές μπάρες αυτοκινήτου. Με τον δρόμο πλέον ανοιχτό και με καλπάζουσα ταχύτητα, κατάφερε να φτάσει στο αεροδρόμιο γύρω στις τρεις παρά τέταρτο. Καθώς κλείδωνε το αυτοκίνητο, τραντάχτηκε το τηλέφωνό της. Ήταν εκείνη. Τηλεφώνησε για να ρωτήσει τη Μελλομένη πού βρισκόταν. Εκείνη, ασθμαίνοντας εισήλθε στον χώρο αφίξεων. Είχε να δει χρόνια την κυρία και να τώρα που είχε

Οι επόμενες ώρες παρήλθαν με συζήτηση και επίκεντρο τη μαγειρική, πάθος που μοιράζονταν οι δύο γυναίκες, από τα λίγα κοινά σημεία ανάμεσά τους. Οι σχέσεις τους δεν ήταν ποτέ θερμές, τουλάχιστον όχι από την πλευρά της Μελλομένης, οπότε το σημείο τομής τους ήταν αναπάντεχο μα και αναζωογονητικό. Η κυρία ένιωσε κούραση και αποσύρθηκε στο δωμάτιό της να αναπαυθεί, ενώ η Μελλομένη πληκτρολόγησε τους αριθμούς επίκλησης του συζύγου για να ενημερωθεί για την ώρα άφιξής του. Καμία απάντηση, πράγμα σύνηθες που πλέον δεν την άγγιζε. Οι υποψίες μηνών επιβεβαιώθηκαν σε μια νύχτα, όταν ανακάλυψε το πρόσωπο που μονοπωλούσε το ενδιαφέρον, τον ελεύθερο χρόνο και τον πόθο του συζύγου της. Γνώριζε μα ο αβάσταχτος πόνος τήν είχε προσπεράσει. Φόρεσε έναν μορφασμό αδιαφορίας, το παλτό της και κίνησε για να προμηθευτεί τα υλικά σχετικά με το δείπνο που θα προετοίμαζε η μητριά. Όταν επέστρεψε, τη βρήκε να συνομιλεί ενώπιος ενώπιω με τον σύζυγο, ο οποίος είχε ενδυθεί την πιο ευγενική συμπεριφορά του. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να ασπαστεί τη γυναίκα του που τον κοίταζε απορημένη. Οι γυναίκες κατευθύνθηκαν στην κουζίνα κι εκείνος να ξεπλύνει την ημέρα από το κορμί του. Η κυρία άρχισε να προετοιμάζει το δείπνο. Όση ώρα κόχλαζε το φαγητό, η Μελλομένη το κοιτούσε αφρημένη. Σκεφτόταν μα δεν έβγαζε μιλιά, γεγονός που παραξένευσε τη γηραιά γυναίκα. Λίγη ώρα αργότερα, η σούπα είχε σερβιριστεί και οι τρεις τους άφησαν τη θερμη της να κατακλύσει τον οισοφάγο, σβήνοντας περιοδικά τη δίψα με κρασί. Στο τέλος του γεύματος ο σύζυγος συνόδευσε την πεθερά του στο δωμάτιό της και η Μελλομένη έμεινε να συμμαζέψει.

Νατάσα Χασάνιοιλη

Έλλειψη

Με ασύμμετρους θεούς πλαγιάζω στο ημίφως, το φως παροδικό-στο βάθος του διαδρόμου αντικριστά στέκει το ηλιοτρόπιο. Όμοιοι με εμάς οι θεοί. Μονάχα ό,τι μας μοιάζει αντιλαμβανόμαστε, το φέρνουμε στα μέτρα μας ή το μισούμε. Βιαστικοί στο ίδιο ύψος στέκουμε -σα σε αναμέτρηση- αγωνιζόμενοι να αποτινάξουμε τα περιττά ρούχα (μιας άλλης εποχής) καλωσορίζοντας τη νεοφώρετη γύμνια μας. Με δέος την περιφέρουμε στον χωμάτινο

Ο νους μας, στα γραμμικά όρια των κορυφογραμμών. Στην επιφάνεια της στερεής θάλασσας και στα λικνιζόμενα στάχυα που σέρνει σε χορό ο αγέρας, ανυπότακτος στο θέλημά τους, δανειζόμενος την πνοή του από την ανάσα του κόσμου. Ο νους μας, στα γυμνά κορμιά, στις σιλουέτες που για μία στιγμή φωτίζονται κι ενοποιούνται. Μία διανοητική παραισθήση, παράλογη μα απόλυτα αληθινή. Φωτιές σιγοκαίουν και λιώνουν τις γραμμικές αναπαραστάσεις των αντικειμένων. Τα όποια όρια, εξαφανισμένα μεταμορφώνονται.

Στο πανηγύρι αυτό της ενοποίησης, λειψές οι αισθήσεις, αποτυγχάνουν να αντικρίσουν και να αποτυπώσουν τούτη την πραγματικότητα. Η λεπτότητα της διαύγειας αντιμάχεται με σθένος την ύλη. Η λογική σε λασπόνερα κυλιέται και εμείς παραπαίουμε σε όρια γραμμικά, αγωνιζόμενοι να ξεκολλήσουμε τα περιοριστικά τους πλέγματα. Η φύση και τα αντικείμενα της μου θυμίζουν (εμένα) τον άνθρωπο. Διαχωρισμένοι δικαιωνόμαστε στη ζωή, την ενότητα φανταζόμαστε και ιχνογραφούμε αφουγκραζόμενοι το ατόφιο, το δίχως διαχωριστινές γραμμές, ακέραιο.

Τα μάτια μας διαχωρίζουν ό,τι η καρδιά με θάρρος έχει συγκολλήσει. Πάει καιρός τώρα που απώλεσα τα μάτια μου και δεν μπορώ να συλλάβω πού ολοκληρώνονται οι σιλουέτες της ύπαρξης και που ξεκίνα ανένταχτος ο ουρανός. Στην απόλυτα αληθινή αυτή ψευδαίσθηση συνιστάται η τέχνη της ζωής.

Δημήτρης Αθανασέλος

No! Smokin(g)...

Θεατρικό έργο

του Γιώργου Χατζόπουλου

Μια θεατρική παράσταση για έφηβους, αλλά και ενήλικες. Με μηνύματα και μαύρο χιούμορ κατά του καπνίσματος, χωρίς διδακτισμό, και με - ενδιαμέση - τη δεύτερη σκηνή, που καυτηριάζει τη στάση των γονέων πάνω στο θέμα, αλλά και, γενικά, όλα τα παράλογα του σημερινού Ελληνικού γίνεσθαι. Η βαριά προφορά των επαρχιωτών γονιών, επιδιώκει να ελαφρύνει τη στενάχωρη ατμόσφαιρα των δύο άλλων σκηνών, που έχουν σκοπό να σοκάρουν τους «ανυποψίαστους»(;) νεολαίους, που καπνίζουν αμέριμνοι, ξεχνώντας πως, στην... «ουσία», το τσιγάρο είναι το τέταρτο ναρκωτικό, που έχει όμως το πλεονέκτημα να προωθείτε ν ό μ ι μ α από τα κράτη, για να γεμίζουν τα ταμεία τους, ενώ πολλαπλάσια είναι τα κόστη που πληρώνουν στη συνέχεια εκείνα, για την αντιμετώπιση των θανατηφόρων αποτελεσμάτων αυτής της μαζικής παράνοιας!... Οι ζωές βέβαια που χάνονται είναι το χειρότερο από όλα.

Η κεντρική αφίσα - που θα πρέπει να φιλοτεχνηθεί από ένα σκιτσογράφο - «παίζει», με το Smokin-ντύσιμο και το Smoking-κάπνισμα, καθότι σε αυτή εικονίζεται μια νέα κοπέλα να ανοίγει μια πόρτα που η επιγραφή στο πάνω μέρος της γράφει: ***«Καφέ μπαρ Live»***, και κάτω από αυτή υπάρχει άλλη μία που γράφει **«No Smokin(g)»**). Η κοπέλα - κάνοντας πως δεν κατάλαβε και δήθεν «ανυποψίαστη» - κάνει πως θέλει να κρεμάσει το ακριβό της σμόκιν σακάκι σε μια κρεμάστρα που βρίσκεται δεξιά στον τοίχο, για να μπει στο μπαρ ***«Καφέ μπαρ Live»***, κρατώντας στο άλλο της χέρι το τσιγάρο της, (κάτω από το σοκαρισμένο και... γουρλωτό βλέμμα του πορτιέρη, μπροστά σ’ αυτή την «ανεργήνευτη» συμπεριφορά της κοπέλας...).

Ηθοποιοί:

Ο Ανέστης και η Σοφία:

Ένα ζευγάρι έφηβων, που δεν καπνίζουν.

Ο Αποστόλης και η Μαρία:

στήθια του, που απ’ τα στήθια της μέσα έφρευαν, και, που, αντί να αυτή ...χέσ’κει!... (κάνει, καταλήγοντας σε ένα λυγμό, κυβηρνάν’ αλλά μας ...καβαλάν’!.. ...Ελάτε!... Στοπ!... τα τον πληγώνουν - καθώς τρυπούσαν την έρημη του την καρδιά - κοιτώντας προς τους άνδρες επιφυλακτικά, που ακούνε τα φλιτζάνια!... Θα σας πω ‘γω ένα!...χαζό!... που άκουσα δύναμη, θαρρείς, πως του έδιναν! Κι αντί για πόνο, με λυτρωτική οικονομικά, κουνώντας, απελπισμένα, τα κεφάλια και τα προухτές: ...Ήταν λέει δυο φιλινάδεις χουριάτσ’εις, ηδονή ένωθε να γεμίζουν της ψυχής του οι αραχνιασμένες και χέρια τους.)

Μ. **Σοφίας:**...Αϊντι!... Ας τα αφήσουμε αυτά τα λίγου ... «βαριούτσκη!», ...έκειγει ...μαζούτ, που λεν!, είχε λέφτριεις, που είχαν κάμπουσου κηρό να τα πουν! Η μια - Κείνη..., ξαποσταμένη, έφτασε κάτω απ’ το Σταυρό του, κι στηνάχουρα, φιληνάδαμ’!... Έλα πες με πρώτη ισί του δισμό μη του Μήτσιου!..., έναν, κατά τα μέτρατ’ς!... απ’ το όπως τα χέρια της τα άνλα θαρρείς, άπλωνε για να τον φλιτζάνιμ, και μητά ιγώ!... Αχ!... (δίνει το φλιτζάνι της, και διπλανό χουριό!... Κι τη ρουτάει, τώρα, η φιλινάδατ’ς. αγκαλιάσει σα θεό: Άλλα χέρια μισητά, και μορφές σαν όρνεα, σκύβοντας, για να μην ακούσουν οι άνδρες): Να πούμει - ...Αλήθεια!... Τι κάν’ς μη του Μήτσιου;... Δε σας βλέπου μακριά του την εσέρναν!...

Κι αστραπές αυλάκωναν τους ουρανούς, Φιδιών που’ χαν μορφή, γυλάσ’ του χειλάκι μας! Κι η άλλ’(η) την απαντάει, ...πιριφρουνητικά, κουνώντας

χάλκινα ώτα! Κι έπερτε μαύρη κι ακαθόριστη βροχή, ‘κει που ‘ρχονταν, εκεί γέλιο). Ου Μήτσιους;... ουχού!!!... Μας ...τηλείουσει!... ου Μήτσιους;... ουχού!!!... Φαίνονταν να συ θέλ’(ει), πουλι!... Κι έμοιαζε ο Έρωτας - στην ύστατη στιγμή - να παραδέρνεται, βλέπου!...(δείχνει με νόημα στα πόδια της) Γιατί τούτοι δω, ...χμ-μ-μ-μ-μ!!! ...Χαζόοοοους!...: (τονίζει το χαζός, σα να ψυχή να μη μπορεί να παραδώσει!

Κι η Α γ ά π η: Μάνα, Ερωμένη, κι Αδερφή, να μη μπορεί να περημένουμει ανώρθουσει της οικονουμίας για να δουν παντρηφτώ!... (Γελούνε όλοι μαζί, σπαρταριστά).

Και βουητό, ατέλειωτο, τρομακτικό, σου ‘κοβε την ψυχή και στην χαρά τα σκέλια μας!..., τότι!...: Ζήτου που καήκαμε!... Π.Μαρίας: ...Ακούστε!... κι αυτό!... Σαν κι μας, ας πούμει, τρυπούσε, Όταν θα αναρθωθεί η οικονουμία κι οι δείχτεις, ...τούτοι δυο μπαρμπάδεις, κάθουνταν σε ένα παγκάκι μέσα σε ένα και η ομίχλη αταίριαστη, κυματιστή, όλα τα έπνιγε: Θανάτου θα είναι ...120 χρονώ! ...Τα «αυτάτ’ς» δε θα ανουρθώνουντι άλσους. Μιλούσαν για την τιμή της γυναίκας, σήμερα. Ου πόρτα, που σφαλούσε!

Στο τέλος, μπερδευτήκαν οι μορφές, και τα κεφάλια, σαν με δυο ένας φώναζει:

Μ’ αυτές, τον Έρωτα που κάνανε Θεό, και με τις άλλες, το χαμό Κανέι τους άντρες να τις ...θυμηθούν!..., και τον διμένου του βρακίτ’ς!..., του άφ’σαν πουλύ λάσκα!... του που ποθούσαν!

Και σήσαν’ κώκλο, αλλόκοτο χορό: Στη μέση, το Θεό του Έρωτα Οικοδεσπότη, πατέρα της Σοφίας, επιπλέον, να κλείσει την - Έλα, έλα!... Ακόμα κρατάν!... Δεν είναι όλες ...εύκοιλες!, κρατούσαν!

Μπροστά, οι μορφές κάτι είχαν ιερό, μα πίσω: νεκροκεφαλές, που Σηκώνεται, τραβώντας και τον πατέρα της Μαρίας μαζί, και ...Μη μι τραβάς συ λέου!!! ...μη μι τραβάς συ λέου του λοιδορούσαν!...».

Με το τέλειωμα του ονείρου, η Μαρία και ο Αποστόλης Ταράζουντει, κι ου πρώτους λέει στουν πρώτου: ... είδεις τι πετάγονται αλαφιασμένοι. Αγκαλιάζονται και φιλιούνται, Να παν’ στου διάβουλου τούτοι ‘δω οι ψηματαράδεις!... συ έληγα;... όλα γίνουντι πατ-κιουτ!... ανάβοντας όμωςτσιγάρο, κάτι που κάνει να πέφτουν τα Θα έρθ’(ει) η ώρατ’ς!..., στις εκλουγές!... (Κάνει, και καθώς Σσσι! Τουν κάν’ ου άλλους... Πηρήμεινει ντε, να δούμει κλαριά του δένδρου της Ζωής τους, ακόμα πιο γρήγορα... περνάει από κοντά τους χορεύοντας με το φίλο του, την εξέληξ(ει)!... Βλέπ’ς ότι αντιστέκτει!...: Ι γ ώ έχου, Ταυτόχρονα με το άναμμα τουτσιγάρου, αρχίσανε να παρασέρνει και τις γυναίκες, και το ρίχουν στο χορό, μάλλον, δικιου!... φωνάζοντας όλοι τους δυνατά, γεμάτοι από χαρά. Ου πρώτους για μια στιγμή έκανε πίσου, αμφιβάλλοντας στον τοίχο.

Τέλος σκηνής

Σκηνή 2η

Το σκηνικό τώρα είναι ενιαίο. Τα έπιπλα να πιούμει τσιπουράκι!... (λέει, και φέρνει δυο ακόμα Π. **Σοφίας:** ...Καλά γιλάμει ρε πιδιά!... (Βάζει τσίπουρο δημιουργούν την εντύπωση ότι βρισκόμαστε στο καθιστικό ποτηράκια για τσίπουρο καθώς και πιρούνια, και τα βάζει στα ποτήρια και το τσουγκρίζει με το φίλο του, και αλλάζει ενός σπιτιού, χωρίς τα δένδρα, βέβαια.

Στους καναπέδες κάθονται δυο ζευγάρια μεσήλικων γεμίζει όλα με τσίπουρο - νερά και πιρούνια, για τις ίδιες, Θρακιώτικα, και βάζοντας και την τηλεόραση, χωρίς φωνή, επαρχιωτών γονέων. Είναι οι γονείς των φοιτητών. Οι ενώ η φίλη της έρχεται κι αυτή στο τραπέζι, την ώρα που που φαίνονται κάποιοι πολιτικοί να μαλώνουν)...Αλλά άνδρες, πίνοντας τσιπουράκι με λίγο μεζέ στα πιάτα τους, πάνε να καθίσουν οι άντρες, και λίγο πιο μετά η μητέρα της είμηστει για κλάμματα!... θα μας ...λιανίσουν!, τούτοι οι ακούνε στην τηλεόραση ειδήσεις με πολιτικούς αναλυτές, Σοφίας).

Μ. **Μαρίας:** Η φτώχεια θέλει καλοπέραση! Φιλινάδα!... δικιουσύν(η)!... Τέλους!... για την οικονομική κρίση, με δυσσιώνες προβλέψεις για το Έτσ(ι)!!!. Θα πιούμει τσίπουρου, όπους παλιά ει!;... Γεια Π. **Μαρίας:** (σοβαρεύοντας, τώρα) Για πες μη συ ρε μέλλον της χώρας, και οι γυναίκες λένε το φλιτζάνι. Όλοι παλιόφιλε, που τόσο καλά τα λες, κι θέλου να συ ακούου, μιλούν με βαριά, χωριάτικη, τοπική προφορά.

Μητέρα Μαρίας: (Πίνοντας την τελευταία γουλιά καφέ και γυρνώντας το φλιτζάνι ανάποδα). Π. **Σοφίας:** Να είμαστε όλοι καλά!... Άϊντι!!!, πάλι γεια μας!..., όπους παλιά!... (κάνει και παίρνει το ποτήρι του, ήσαν Δήμαρχους όλα τα χρόνια!... Λέγει, λέγει!.. ...!Ω-ω-ω!!! ουραίους!... Φιλινάδα!... Αχ!!! είχαμει κιρό να τα φίλε!... για του χουρό!!..., κι συ ρε παλιά γειτών’σσα για του τσίπουρου!...

...!Ω-ω-ω!!! ουραίους!... Φιλινάδα!... Αχ!!! είχαμει κιρό να τα τσίπουρου!... Π. **Σοφίας:** Να είμαστε όλοι καλά!... Άϊντι!!!, πάλι γεια μας!..., όπους παλιά!... (κάνει και παίρνει το ποτήρι του, ήσαν Δήμαρχους όλα τα χρόνια!... Λέγει, λέγει!.. ...!Ω-ω-ω!!! ουραίους!... Φιλινάδα!... Αχ!!! είχαμει κιρό να τα τσίπουρου!... Π. **Μαρίας:**...Τι κάν’(ει) καλέ η Σουφία;..., πώς τα πάει μι Π. **Μαρίας:**...Αχ!... Τότι , κείνου τουν κηρό, τι καλά αυτά που έγραφα προухτές σι ένα άρθρου, στην τοπική του Πανεπιστήμιου;... Συζάει μη ‘κείνουν τουν φοιτητή;... πηρνούσαμει!... Να! ...μικρά πιδιά μικρά βάσανα!... Η ‘φημερίδα, στη στήλ(η) «το βήμα του πολίτη», κι άρεισει

Μ. Σοφίας: (πίνοντας την τελευταία γουλιά και γυρίζοντας Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...!Ω-ω-ω!!! ουραίους!... Φιλινάδα!... Αχ!!! είχαμει κιρό να τα τσίπουρου!... Π. **Σοφίας:** Να είμαστε όλοι καλά!... Άϊντι!!!, πάλι γεια μας!..., όπους παλιά!... (κάνει και παίρνει το ποτήρι του, ήσαν Δήμαρχους όλα τα χρόνια!... Λέγει, λέγει!.. ...!Ω-ω-ω!!! ουραίους!... Φιλινάδα!... Αχ!!! είχαμει κιρό να τα τσίπουρου!... Π. **Μαρίας:**...Τι κάν’(ει) καλέ η Σουφία;..., πώς τα πάει μι Π. **Μαρίας:**...Αχ!... Τότι , κείνου τουν κηρό, τι καλά αυτά που έγραφα προухτές σι ένα άρθρου, στην τοπική του Πανεπιστήμιου;... Συζάει μη ‘κείνουν τουν φοιτητή;... πηρνούσαμει!... Να! ...μικρά πιδιά μικρά βάσανα!... Η ‘φημερίδα, στη στήλ(η) «το βήμα του πολίτη», κι άρεισει

Μ. Σοφίας: (πίνοντας την τελευταία γουλιά και γυρίζοντας Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό πιδί!... φέρνοντας τα φλιτζάνι της από το άλλο τραπέζι, τα τείνει πρόθυμους πολιτικούς που παίρνοντας δανεικά οι Τιλειώνουν πια!... ...Θέλουν, όμους, να τιλειώσουν μι καλό προς τη φίλη της)...λέγει μαρί κι συ!..., τι βλέπ’ς στου κυβερνώντες για να ικανοποιήσουν τους συνδικαλιστές και βαθμό!, γιατί τους καλύτηρους, λεν, τους παίρνουν οι καλές μαθήτριεις!Μιτά χάθ’καν μη τα Πανεπιστήμια, κι το τραπέζι, και βρίσκοντας το άρθρο του, διαβάζει, με

Μαρία, τι φτιάν’(ει);... Έχει προβλήματα ακόμα;... **Μ. Μ. Μαρίας:** ...τί να ειδώ μαρι!..., όλου τα ίδια χαμένα λέμει!.. ...Καλά Μαρία μας κι η Σουφία σας, ήταν πουλύ φιλινάδεις!, κι στουν κόσμου, μπουρώ να πω... (παίρνει μια εφημερίδα από το φλιτζάνι της κι αυτή).

...Καλά είναι φιληνάδαμ’!... Πιρνάει τα μαθήματατ’ς, μια η δικιά μας έμπληξει..., κι τώρα πήρει φουτιά ου κώλους προφορά τώρα, κανονική):

χαρά!... Όμους δ ι α β ά ζ ’ (ει)!!!. Να, συζάει ακόμα μι μας, κι να δούμει τι θα... Π. **Σοφίας:** ... Έλα!... Ας τ’ αφήσουμε αυτά!... (και ραστώνη του καναπέ μας, πουλώντας την ψήφο μας σε τους συμφοιτητ’ς τουν Ανέστη!... Καλό

Πρόταση: Αντί να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας, κυλώντας σε νεκροκεφαλές, που γυρνούσαν δολοφονικά και μανιασμένα. **Μαρία:** Μη!... Το σμόκιν μου!... Ο τρελός!..., το ...έ κ ο ψ μεγαλύτερο χάλι, και αντί να έρθουν αυτοί με τα κλεμμένα Ουρλιάζει, πατώντας το τσιγάρο στο πάτωμα και κοιτώντας ε!... (κάνει υποκρινόμενη το ύφος και τον τρόπο του και να αγοράσουν ...μπιρ παρά!, μια δραχμή!, τα σπίτια, τα το ρολόι που συνεχίζει να γυρίζει τρελά...: Αποστόλη στην ανάλογη προηγούμενη φάση). **Μαρία:** Φτάνει πια!!! ...Φτάνει!... Μας τελειωσες!, μας Γυρίζει, αυτός, στο ακροατήριο, και κλείνοντας το μάτι: **Αποστόλης:** Είπαμε!...: ...Στης Ζωής το ... “Live δουλέφει - εκείνον ή εκείνους τους κ α ι ν ο ύ ρ γ ι ο υ ς, (Πηγαίνει και σκύβει στον αγαπημένο της νεκρό, τον μπαρ!!!...: που θα έχουν από εμάς μια και μόνο ευκαιρία, και θα πουν αγκαλιάζει και τον φιλάει ουρλιάζοντας σα θεριό No!!! ...σμόκιν(γ)!!!..., κάνει γελώντας, βάζοντας το δείχτη ότι: Θα τιμωρήσουν - ψάχνοντας ληστές και λίστες - αυτούς παγιδευμένο σε παγίδα θανάτου. Το όλο σκηνικό, με τον του στο κεφάλι του, με σημασία. **Μαρία:** Σ ύ μ φ ω ν ο ι !!!...: No!!! ...σμόκιν(γ)!!!... Παιτύνε με απέχθεια το πακέτο και το σμόκιν, που αγκαλιάζονται, φιλιούνται, και χορεύουν τώρα το «Σ’ ακολουθώ» που αντικατέστησε το προηγούμενο τραγούδι, διότι δεν ήταν άξιοι για να κυβερνήσουν. .. Και καταλήγω, Θα σε βοηθούσα να το κόψεις!!!! ...Θα σε πιέζα λέγοντας: και που ο ήχος του έρχεται από τη διπλανή σκηνή, ενώ σαν ποιητής: **Τ έ λ ο ς**

**«Αγκάλιασε με αδερφέ, πικρέ μου
Κι ας κλάψουμε, σιμά, αντάμα,
τις άκριες των ονείρων μας κοιτώντας
κι ας ξελασκάρουμε του μισεμού το ράμμα.**

**Εχθρούς μας κάναν’ κάλπικες κουβέντες
φανταχτερά, αποκριάτικα, τερτίπια
έντρομοι, σα θυμόμαστε, ριγούμε,
φαρμάκι που σου έδωσα: το ήπια...**

**Αγκάλιασε με αδερφέ «εχθρέ» μου,
κι η ζεστασιά του απλήρωτου ιδρώτα,
ας φτάσει ως μέσα στην ψυχή μας
κι ας φέρει τα μηνύματα, τα πρώτα...**

Τελειώνει, και χειροκροτούν όλοι τους. Εκείνη όμως τη στιγμή, χτυπάει το κινητό της μητέρας της Μαρίας, και η αγωνία στο πρόσωπό της, αλλά και το πέσιμο του κινητού της στο πάτωμα, κάνουν τους υπόλοιπους να σταματήσουν απότομα. **Μητέρα Μαρίας** (μιλώντας σιγανά, έχοντας τα χαμένα): ...Η Μαρία μας!... ...Ο φίλος της ο Αποστόλης... (και στριγκλίζοντας άγρια): ...Όχι Θεέ μου!.... Γιατί;!!!!...) Κλείνουν τα σκηνικά, τέλος 2^{ης} σκηνής

Σκηνή 3η
Η σκηνή, χωρισμένη και πάλι στα δύο. Πέρασε αρκετός καιρός από τότε που ήταν στο Λύκειο, και είναι πια παλαιοί φοιτητές. Απ’ την αριστερή πλευρά είναι οι μη καπνίζοντες τώρα πια φοιτητές, και από τη δεξιά, οι καπνίζοντες. Φεύγοντας ο καπνός, βλέπουμε τον Ανέστη και τη Σοφία, να φιλιούνται, και να συνεχίζουν το διάβασμα, με τη μουσική υπόκρουση του «Σ’ ακολουθώ», του Μ. Λοΐζου.

Σοφία: (Αγκαλιάζοντας τον, γεμάτη ευτυχία). ...Ανέστη!!! Χαίρομαι που τα καταφέραμε, ως τώρα καλά στη Ζωή μας! Σπουδάσαμε!..., σχεδόν τελειώνουμε!..., και οι δουλειές μας περιμένουν, όπως μας ειδοποίησαν ήδη δυο τρεις τράπεζες, και επιχειρήσεις!... Κουραστήκαμε, δε λέω, αλλά ακούγοντας για το μπλέξιμο της φίλης μου της παλιάς, της Μαρίας, και το μπλέξιμό της, νοιώθω ότι άξιζαν οι θυσίες μας..

Ανέστης: (που την αγκαλιάζει, έτσι όπως είναι ξαπλωμένοι στον καναπέ) ...Ο αγώνας μας κάτω από το δένδρο της Ζωής, αν και σκληρός, τελικά ήταν νικηφόρος!... Σ’ αγαπώ Σοφία μου!.... (Σκύβει και τη φιλάει με πάθος, συγκινημένος). Σ’ αγαπώ..., μου στάθηκες στα δύσκολα!... Έτσιωσ εκείνο το πρώτο πακέτο που μου τσαλάκωσες, τότε να μου γλύτωσε από το ...τσαλάκωμα μιας ζωής!, κι από πολλά άλλα χειρότερα!... Σ’ ευχαριστώ!... **Σοφία:** ...Κι εγώ σ’ αγαπώ Ανέστη μου!... Γιατί ήσουν Αληθινός, αξιοπρεπής και σωστός τιμονιέρης!... Σηκώνονται και χορεύουν το «Σ’ ακολουθώ» αγκαλιασμένοι, έχοντας το δένδρο της Ζωής, να στέκει δυνατό, ανάμεσά τους. Κάθονται αγκαλιασμένοι στη ρίζα του, ενώ χαμηλώνει ο φωτισμός τους, και τους καλύπτει ο καπνός.

Αμέσως, αρχίζει να φεύγει κάπως ο τεχνητός καπνός από την άλλη πλευρά που συνεχίζει να είναι λιγότερο φωτισμένη, έτσι ώστε να φαίνεται αριετά καλά τώρα εκείνη η πλευρά. Το θέαμα, σοκάρει. Η Μαρία, φρικιά και κουρελιασμένη, να καπνίζει κάτω απ’ το δένδρο της Ζωής, που είχε πλέον μείνει με δυο-τρία σάπια κλαριά, και να κλαίει βουβά πάνω από ένα φέρετρο, όπου μέσα βρίσκονταν ο Αποστόλης. Ανάβει το θυμιάμα μέσα σε ένα θυμιατό και το τοποθετεί στο κομοδίνο, ενώ το θυμιάμα φτάνει και στα ρουθούνια των θεατών, δημιουργώντας μια πραγματική ατμόσφαιρα συμφοράς και θανάτου, με σκοπό να σοκάρει. Γυρίζει και κοιτάει το «ρολόι του θανάτου», με τις γόπες-δείχτες- μένοντας με ανοιχτό το στόμα.

Μαρία: Μη!... Το σμόκιν μου!... Ο τρελός!..., το ...έ κ ο ψ μεγαλύτερο χάλι, και αντί να έρθουν αυτοί με τα κλεμμένα Ουρλιάζει, πατώντας το τσιγάρο στο πάτωμα και κοιτώντας ε!... (κάνει υποκρινόμενη το ύφος και τον τρόπο του και να αγοράσουν ...μπιρ παρά!, μια δραχμή!, τα σπίτια, τα το ρολόι που συνεχίζει να γυρίζει τρελά...: Αποστόλη στην ανάλογη προηγούμενη φάση). **Μαρία:** Φτάνει πια!!! ...Φτάνει!... Μας τελειωσες!, μας Γυρίζει, αυτός, στο ακροατήριο, και κλείνοντας το μάτι: **Αποστόλης:** Είπαμε!...: ...Στης Ζωής το ... “Live δουλέφει - εκείνον ή εκείνους τους κ α ι ν ο ύ ρ γ ι ο υ ς, (Πηγαίνει και σκύβει στον αγαπημένο της νεκρό, τον μπαρ!!!...: που θα έχουν από εμάς μια και μόνο ευκαιρία, και θα πουν αγκαλιάζει και τον φιλάει ουρλιάζοντας σα θεριό No!!! ...σμόκιν(γ)!!!..., κάνει γελώντας, βάζοντας το δείχτη ότι: Θα τιμωρήσουν - ψάχνοντας ληστές και λίστες - αυτούς παγιδευμένο σε παγίδα θανάτου. Το όλο σκηνικό, με τον του στο κεφάλι του, με σημασία. **Μαρία:** Σ ύ μ φ ω ν ο ι !!!...: No!!! ...σμόκιν(γ)!!!... Παιτύνε με απέχθεια το πακέτο και το σμόκιν, που αγκαλιάζονται, φιλιούνται, και χορεύουν τώρα το «Σ’ ακολουθώ» που αντικατέστησε το προηγούμενο τραγούδι, διότι δεν ήταν άξιοι για να κυβερνήσουν. .. Και καταλήγω, Θα σε βοηθούσα να το κόψεις!!!! ...Θα σε πιέζα λέγοντας: και που ο ήχος του έρχεται από τη διπλανή σκηνή, ενώ σαν ποιητής: **Τ έ λ ο ς**

Σημείωση: Το έργο έχει σκοπό να σοκάρει, με σκοπό να γλάστρες με αρχαιοελληνικό περίγραμμα και πράσινο, ολόφρεσκο κομμένο χορτάρι σαν χαλί σε υποδεχόταν, οδηγώντας σε στην μεγάλη, λευκή ξύλινη επιβλητική πόρτα της έπαυλης της Λάουρας Αντερσον, μιας γυναίκας που μόνο εύκολα δεν κύλησε η ζωή της. Δίπλα στην πόρτα, μια λευκή, ξεθωριασμένη επιγραφή με χαραγμένα πάνω της «in the end, we only regret the chances we didnt take». Ο δικηγόρος Phil Cambell κοινοστέκεται αναλογιζόμενος το γνωμικό προτού χτυπήσει το κουδούνι, ενώ η έντονη μυρωδιά από τα τριαντάφυλλα τον ταξιδεύει τριάντα χρόνια πίσω, εκεί που συνάντησε για πρώτη φορά τη Λάουρα, μια εντυπωσιακά όμορφη κοπέλα, γεμάτη όνειρα και πάθος για ζωή.

Την επόμενη στιγμή, καθώς ο καπνός αραιώνει, βλέπουμε το ζευγαράκι των φοιτητών, τη Μαρία και τον Αποστόλη, να κοιμούνται στο κρεβάτι τους (που ήταν έξω από το σκηνικό και καθώς δυνάμωσε ο καπνός, ήρθε και σκέπασε το φέρετρο, έτσι ώστε να μη φαίνεται από την κουβέρτα στο πλάι του), αλλά η Μαρία μέσα στον ύπνο της συνεχίζει το κλάμα της. Ο Αποστόλης ξυπνάει ενοχλημένος, και τη σκουντάει για να ξυπνήσει.

Αποστόλης: Αγάπη!!! ...Μαρία μου γλυκιά!... Ξύπνα!!! Κλαις, ώρα τώρα!... Έλα!!! Διώξε τον εφιάλτη σου!... Εκείνη ξυπνάει, μέσα στο κλάμα, και κοιτάει στο πουθενά, σα να μη καταλαβαίνει τίποτα... **Μαρία:** ...Θεέ μου!!! Δεν το πιστεύω!!! Σε ευχαριστώ!!!!... Ω!!! να!!!! Ήταν όνειρο!!!!...

Γυρίζει κοιτάει το φίλο της, και αγκαλιάζοντάς τον: ...Ήταν όνειρο Αποστόλη!... Είμαστε καλά!!! (Το τραγούδι: «Ταξίδι στη βροχή», ακούγεται παράλληλα).

Πετάγεται και πηδάει από τη χαρά της, και τον αγκαλιάζει και τον φιλάει, ξανά και ξανά. Κάποια στιγμή, το μάτι της πέφτει στο πακέτο με τα τσιγάρα. Σοκάρεται, θυμάται. Πάει και το αρπάζει, κοιτώντας την ωραία μορφή φρικιό του ονείρου της - στιγμιαία - βγαίνει στο ν.ν., σα θύμηση.

Μαρία:...Ναι!!! Ήταν όνειρο, που όμως, δε θα αργήσει να γίνει πραγματικότητα!!!, (λέει κοιτώντας το δένδρο της Ζωής τους που είναι εντελώς χάλια σε σύγκριση με αυτό των άλλων παιδιών). Έρχεται προς τους θεατές με το πακέτο στα χέρια, και αρπάζοντας αποφασισμένα ένα ψαλίδι από ένα μικρό τραπεζάκι, κόβει το πακέτο στη μέση.

Αποστόλης: (Που έβλεπε ως τώρα χωρίς να καταλαβαίνει). ..Τί κάνεις εκεί!... Άσε τα τσιγάρα κάτω ρε βλαμμένο!!!(κάνει, και πηδώντας από το κρεβάτι με το βρακί, στέκει και το κοιτάει, όπως είναι, δυο κομμάτια, στα χέρια της). ... Θεέ μου!... η τρελή, το ...έ-ε-ε-κοψε-ε-ε-!... (κάνει με ένα χαζό ύφος).

Δίπλα της σε ένα καρφί είναι κρεμασμένο ένα γυναικείο σμόκιν. Η Μαρία το αρπάζει και πάει να το φορέσει. Εκείνη τη στιγμή, το τραβάει από τα χέρια της ο Αποστόλης και το κόβει με το ψαλίδι, ενώ εκείνη φρικάρει, μένοντας με ανοιχτό το στόμα.

Μαρία: Μη!... Το σμόκιν μου!... Ο τρελός!..., το ...έ κ ο ψ μεγαλύτερο χάλι, και αντί να έρθουν αυτοί με τα κλεμμένα Ουρλιάζει, πατώντας το τσιγάρο στο πάτωμα και κοιτώντας ε!... (κάνει υποκρινόμενη το ύφος και τον τρόπο του Αποστόλη στην ανάλογη προηγούμενη φάση). **Μαρία:** Φτάνει πια!!! ...Φτάνει!... Μας τελειωσες!, μας Γυρίζει, αυτός, στο ακροατήριο, και κλείνοντας το μάτι: **Αποστόλης:** Είπαμε!...: ...Στης Ζωής το ... “Live δουλέφει - εκείνον ή εκείνους τους κ α ι ν ο ύ ρ γ ι ο υ ς, (Πηγαίνει και σκύβει στον αγαπημένο της νεκρό, τον μπαρ!!!...: που θα έχουν από εμάς μια και μόνο ευκαιρία, και θα πουν αγκαλιάζει και τον φιλάει ουρλιάζοντας σα θεριό No!!! ...σμόκιν(γ)!!!..., κάνει γελώντας, βάζοντας το δείχτη ότι: Θα τιμωρήσουν - ψάχνοντας ληστές και λίστες - αυτούς παγιδευμένο σε παγίδα θανάτου. Το όλο σκηνικό, με τον του στο κεφάλι του, με σημασία. **Μαρία:** Σ ύ μ φ ω ν ο ι !!!...: No!!! ...σμόκιν(γ)!!!... Παιτύνε με απέχθεια το πακέτο και το σμόκιν, που αγκαλιάζονται, φιλιούνται, και χορεύουν τώρα το «Σ’ ακολουθώ» που αντικατέστησε το προηγούμενο τραγούδι, διότι δεν ήταν άξιοι για να κυβερνήσουν. .. Και καταλήγω, Θα σε βοηθούσα να το κόψεις!!!! ...Θα σε πιέζα λέγοντας: και που ο ήχος του έρχεται από τη διπλανή σκηνή, ενώ σαν ποιητής: **Τ έ λ ο ς**

Σημείωση: Το έργο έχει σκοπό να σοκάρει, με σκοπό να γλάστρες με αρχαιοελληνικό περίγραμμα και πράσινο, ολόφρεσκο κομμένο χορτάρι σαν χαλί σε υποδεχόταν, οδηγώντας σε στην μεγάλη, λευκή ξύλινη επιβλητική πόρτα της έπαυλης της Λάουρας Αντερσον, μιας γυναίκας που μόνο εύκολα δεν κύλησε η ζωή της. Δίπλα στην πόρτα, μια λευκή, ξεθωριασμένη επιγραφή με χαραγμένα πάνω της «in the end, we only regret the chances we didnt take». Ο δικηγόρος Phil Cambell κοινοστέκεται αναλογιζόμενος το γνωμικό προτού χτυπήσει το κουδούνι, ενώ η έντονη μυρωδιά από τα τριαντάφυλλα τον ταξιδεύει τριάντα χρόνια πίσω, εκεί που συνάντησε για πρώτη φορά τη Λάουρα, μια εντυπωσιακά όμορφη κοπέλα, γεμάτη όνειρα και πάθος για ζωή.

Τ έ λ ο ς
Γέφυρα εποχών
(μέρος Α')
Τριαντάφυλλα παντού, ροζ και λευκά, μέσα σε πήλινες γλάστρες με αρχαιοελληνικό περίγραμμα και πράσινο, ολόφρεσκο κομμένο χορτάρι σαν χαλί σε υποδεχόταν, οδηγώντας σε στην μεγάλη, λευκή ξύλινη επιβλητική πόρτα της έπαυλης της Λάουρας Αντερσον, μιας γυναίκας που μόνο εύκολα δεν κύλησε η ζωή της. Δίπλα στην πόρτα, μια λευκή, ξεθωριασμένη επιγραφή με χαραγμένα πάνω της «in the end, we only regret the chances we didnt take». Ο δικηγόρος Phil Cambell κοινοστέκεται αναλογιζόμενος το γνωμικό προτού χτυπήσει το κουδούνι, ενώ η έντονη μυρωδιά από τα τριαντάφυλλα τον ταξιδεύει τριάντα χρόνια πίσω, εκεί που συνάντησε για πρώτη φορά τη Λάουρα, μια εντυπωσιακά όμορφη κοπέλα, γεμάτη όνειρα και πάθος για ζωή.

«Παρακαλώ; μπορώ να σας βοηθήσω;» είπε το χαριτωμένο εικοσάχρονο κορίτσι που στεκόταν πίσω του. «Ναι, συνώμη» είπε σαστισμένα ο δικηγόρος. «Ψάχνω την κ. Αντερσον» δίχως να κρύψει την έκπληξη που του προκάλεσε η ομοιότητα. «Ακολουθείστε με» είπε χαρούμενα η μικρή και του έκανε νεύμα να προχωρήσει γύρω από το σπίτι. Ήταν πραγματικά ένα εντυπωσιακό σπίτι, όπου το λευκό μονοπωλούσε έναντι των άλλων χρωμάτων. Λευκό ξύλο, λευκά παράθυρα, λευκά παρτέρια, όλα λευκά. Σε συνδυασμό δε με το πράσινο του κήπου σου δημιουργούσε μια αίσθηση καθαρότητας, γαλήνης, ηρεμίας. Πλησιάζοντας στο πίσω μέρος του σπιτιού, άρχισε να νιώθει τον φρέσκο, γλυκό αέρα της θάλασσας. «Ω μα τι ωραία θέα, τίποτα δεν κρύβει την απεραντοσύνη του γαλάζιου» σκέφτηκε ενώ ταυτόχρονα κατέβαινε τα μικρά πέτρινα σκαλάκια που οδηγούσαν στην παραλία. Η μικρή κορασίδα είχε ήδη φτάσει ενώπιον της θαλάσσης, όρθια σε μια ξαπλώστρα, καλυμμένη από μια πολύχρωμη ομπρέλα, όπου η Λάουρα κάθε μέρα φρόντιζε να δραπετεύει ώρες. Ο δικηγόρος κύλησε προσεκτικά πάνω στο ξύλινο μονοπατάκι, καθώς κύρος ιδρώτας και ρίγος διαπερνούσαν την ραχοκοκαλιά του. Πως θα μπορούσε να την δει μετά από τόσα χρόνια, τι θα της έλεγε; Μην έχοντας συνέλθει από τις σκέψεις του ξαφνικά την βλέπει να ορθώνεται. Του γνέφει να πλησιάσει.

«Αργήσεφ» του είπε ενώ τον αγκάλιασε σφιχτά. «Το γνωρίζω» αποκρίθηκε εκείνος. «Να σου συστήσω την κόρη μου Κριστίν» είπε και η μικρή έτεινε το χέρι της. «Να υποθέσω πως είστε ο κ. Phill Cambell; Η μαμά μου έχει πει πολλά για εσάς, χαίρω πολύ» και συνέχισε «μαμά θέλεις κάτι άλλο από μένα; Θα μαζέψω τα πράγματα μου, γιατί έχω αργήσει» «Να περάσεις όμορφα, αυτό θέλω από σένα» και της έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

«Μου μοιάζει;» τον ρώτησε. «Ναι πολύ!» αποκρίθηκε προσπαθώντας να κρύψει την πληθώρα αιμοσφαιρίων στο πρόσωπό του και συνέχισε «μου αρέσει το σπίτι σου» σε μια προσπάθεια να μετατοπίσει τη συζήτηση σε άλλους τόπους..

«Και μένα πολύ, μακάρι να είχα δημιουργήσει πιο όμορφες «Ναι, έχω έρθει με φίλους στην περιοχή, οπότε...» δίστασε αναμνήσεις όλα αυτά τα χρόνια». «Γιατί εξαφανίστηκες;» να συνεχίσει αλλά «να φεύγω λοιπόν, χάρηκα που είσαι είπε ήρεμα τινάζοντας τα μαλλιά της προς τα πίσω. καλά».

Θα μπορούσε να την χαζεύει για ώρες, να της χαϊδεύει τα Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν ανακριαία.

μεταξένια μαλλιά της, να την φιλάει απαλά στον λαιμό που «Να περάσω αύριο;»

του αποκαλύφτηκε για άλλη μια φορά. «Σε περιμένω» είπε η Λάουρα με νόημα.

«Δεν ήταν εύκολο» είπε με απολογητικό ύφος. «Είλικρινά χαίρομαι που είσαι καλά, δεν έχεις αλλάξει καθόλου» είπε καθώς την αγκιάλιαζε τρυφερά.

«Πείνασα, τι θα έλεγες να γευματίσουμε από κοινού;» Η Λάουρα έμεινε να τον κοιτά καθώς απομακρυνόταν, δαγκιώνοντας από τα μήλα που είχε κόψει. Το σπίτι ήταν

Στο σαλόνι, γεμίζει το κενό της αναμονής του καθώς άδειο χωρίς εκείνον. Μέσα σε λίγες ώρες κατάφερε να το περιεργάζονταν τις φωτογραφίες στο πέρασμα του χρόνου. «γεμίσει» με την παρουσία του και τώρα που έφυγε, άφησε

Μα στ’ αλήθεια είναι τόσο μαγικά όμορφη, ψηλή σιλουέτα πίσω του κενό. Αν και το κενό στην καρδιά της τίποτα και πόνος

με καμπύλες που σε υποχρεώνουν να ονειρεύεσαι και να κανέναν δεν κατάφερε να το απαλύνει, όλα αυτά τα χρόνια πηγαινε και κουτσούλαγε το βοσκό σαν κοιμόταν, κι έτσι ο βοσκός ήταν συνεχώς μες στη βρώμα!

Μια μέρα εκεί που σκεφτότανε τι να κάνει, για να γλιτώσει απ’ το μούφο, να ‘σου μπροστά του, μια γριά γερακίνα και του λέει:

«Ξέρω τι σκέφτεσαι, και θα σου δώσω μια συμβουλή, αν θες να πάψει να σ’ ενοχλεί ο μούφος!»

«Η στάνη σου, είναι γεμάτη κοπριά, μάζεψε την, βάλτην σ’ αυτό το σακί και τη μέρα που θα κοιμάται ο μούφος πήγαινε κάτω απ’ τη φωλιά του, κι άναψε φωτιά, έτσι θα τον τυφλώσεις και δε θα σ’ ενοχλεί πια»!

Την άλλη μέρα στρώθηκε ο βοσκός στη δουλειά, καθάρισε τη στάνη του, έβαλε τις κοπριές σ’ ένα σακί και τις πάει κάτω απ’ τη φωλιά του μούφου. Εκείνη την ώρα ο μούφος κοιμότανε του καλού καιρού, ο βοσκός αδειάζει τις κοπριές και τους βάζει μια μεγάλη φωτιά, ξυπνάει ο μούφος απ’ τη ζέστη και τους καπνούς μα επειδή, οι καπνοί ήταν μαγεμένοι, ο μούφος τυφλώθηκε αμέσως!

Τότε ακούστηκε μια φωνή σαν να ‘βγαινε από το τυφλωμένο πουλί να λέει:

«Με τη φύση, μη τα βάζεις, τα καλά της, να μοιράζεις! Δώσε μου, το φως μου, πίσω, άσε με, κι εμέ να ζήσω»!

Ο βοσκός δεν έδωσε σημασία και γύρισε στην καλύβα του, «τώρα θα ‘χω την ησυχία μου», σκέφτηκε. Όμως από κείνη τη μέρα όλα στραβά πηγαίνουν του βοσκού, πρώτα-πρώτα όλος ο κήπος, η στάνη, ακόμη κι η καλύβα του βοσκού γέμισαν ποντίκια και φίδια.

Η καημένη η γερακίνα αγωνιζότανε να καθαρίσει τη μεριά του φίλου της, του βοσκού, αλλά τίποτα δε μπορούσε να κάνει ολομόναχη μιας κι ο μούφος που έκανε την υπόλοιπη δουλειά καθότανε τυφλωμένος στη φωλιά του!

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά ο βοσκός κάθε βράδυ όταν ήταν να κοιμηθεί, έβλεπε στον ύπνο του, το δέντρο του μούφου να καίγεται και να παίρνει φωτιά κι η καλύβα του!

Μια μέρα, δυο μέρες τ’ «όνειρο», την τρίτη αποφάσισε να πάει να ρωτήσει το γέρο του χωριού. Με το που έφτασε στην άλλη μεριά του βουνού όπου έμενε ο σοφός γέρος, τον βρήκε καθισμένο στην πόρτα της αχυρένιας καλύβας του.

«Ξέρω γιατί ήρθες...» του λέει, «έκανες ένα κακό σ’ ένα ζωντανό και τώρα η φύση σε τιμωρεί και το μετάνιωσες, γι’ αυτό θες τη συμβουλή μου»!

«Ναι!» είπε, ο βοσκός και του εξήγησε τ’ «όνειρο» και την ιστορία με το μούφο!

Παίρνει ο γέρος τότε ένα μπουκαλάκι από ξύλο οξιάς και του λέει:

«Αυτό το μπουκαλάκι έχει μέσα μαγικό νερό, πάρτο και ρίχτω στα μάτια του μούφου, έτσι θα βρει το φως του κι ούτε τα ποντίκια θα σε ξαναενοχλήσουν, ούτε αυτό τον εφιάλτη θα ξαναδείς ποτέ, φτάνει μόνο να μάθεις να τον ανέχεσαι»!

Ο βοσκός πήρε το μπουκαλάκι από το γέροντα και δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, φτάνει πάλι στην καλύβα του.

Απέναντι ο μούφος στο δέντρο του, έκραζε με πόνο! Ο βοσκός σιαρφαλώνει στο δέντρο, φτάνει στη φωλιά του, με δυσκολία του ανοίγει τα μάτια, και του ρίχνει το μαγικό νερό!

Αμέσως ο μούφος ξαναβρήκε το φως του, κι από τότε έκαναν μια σωστή και τίμια «συμφωνία» οι δυο τους, ο μούφος δεν θα ξανακουτσούλαγε το βοσκό, αλλά κι ο βοσκός θα έπρεπε να ανέχεται τα κραξίματα του μούφου, μιας κι ήταν κάτι φυσικό γι’ αυτόν!

Πολύ γρήγορα η καλύβια, η στάνη κι ο κήπος του μην πει τα κακότερα στη μαμά μου, ότι ήμουν ανήσυχος βοσκού με τη βοήθεια της γερακίνας την ημέρα, και αυτό λέει.

του μπούφου το βράδυ καθαρίστηκαν απ’ τα ποντίκια και τα φίδια κι ο βοσκός πάντα καθαρός ζούσε ευτυχισμένος μαζί με το φίλο του, το μπούφο, χωρίς να ενοχλούν ο ένας τον άλλον! Κι έτσι με αγάπη έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Δρ Μιλτιάδης Ντόβας
*Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΙΚΡΟΥ ΠΛΑΜΥΘΙΟΥ-ΣΙΚΕΛΙΑΝΑ 2013

Γωνία Ίωνος Δραγούμη

Αγωνιωδώς δαγκώνει τα νύχια της, φέρνει ανάμεσα στα χείλη ένα ένα τα μικρά καλλίγραμμα δάχτυλα και σταματάει μόνο όταν νιώθει ένα μικρό πόνο στο δέρμα της. Δεν την ενοχλούν οι σταγόνες της βροχής, είναι η υπογραφή του φθινοπώρου σκέφτεται, ωραίος μήνας ο Νοέμβριος. Γυρνώντας οι δείκτες του ρολογιού δυναμώνουν και αυτές όπως και οι αμφιβολίες της και η δραγούμη σιγά σιγά αδειάζει.

«Θα το ξεχάσει, άλλο ένα βράδυ θα ξεχάσει την συνάντηση μας, την γωνιά μας».

Αυτός ο κόμβος έχει σταθεί όλη της η ευτυχία, η μικρή σαββατιάτικη λαχτάρα της. Η σκιά του αχνοφαίνεται από μακριά, η καρδιά της ξεκινάει να χορεύει δεν λογαριάζει ούτε βροχή, ούτε λεπτά, μήτε και ανθρώπους. Τα βήματα επιταχύνονται, θέλει να κερδίσει όλα τα δευτερόλεπτα της επαφής τους, και καθώς στριμώνχεται στην αγκαλιά του αρχίζει να μετράει τα σημεία επαφής. Ένα στο στήθος, δύο στα χέρια, τρία στο κεφάλι τέσσερα πέντε έξι εφτά, μέχρι τα δύο κορμιά να γίνουν ένα και οι σταγόνες και τα δάκρυα να στεγνώσουν πάνω στο λευκό του μπλουζάκι...

Την επομένη εβδομάδα στέκει εκεί για σταγόνες πολλές, δεν μετρά την ώρα, το ήξερε δεν θα ‘ρθει. Τα μαλλιά της αρχίζουν να αλλάζουν χρώμα από την βροχή, ξεκινά το μέτρημα ένα για τα αδειανά της χέρια, δύο για το διψασμένο της στόμα, τρία για την μόνη της καρδιά τέσσερα πέντε έξι εφτά...Δεν ήξερε πως να του θυμώνει, δεν του τηλεφωνούσε ποτέ να ρωτήσει για την απουσία του, δεν θυμώνει ούτε με τον εαυτό της που περίμενε ώρες άξιζε τον κόπο η ελπίδα. Μπαίνοντας στο διαμέρισμα του πέμπτου ορόφου με τα μουσκεμένα παπούτσια της θυμάται τα ρούχα στο πίσω μπαλκόνι, ελάχιστες φορές τα είχε προλάβει πριν την βροχή, αφρηρημένη, ξεχνάει τα πάντα τις απογευματινές ώρες του Σαββάτου.

Ο καιρός τρέχει γρήγορα, ξεπροβάλει στις επόμενες μέρες ο χειμώνας, της πήρε το φθινόπωρο μακριά την ελπίδα της, έχει να φανεί ένα μήνα.

Εκείνο το Σάββατο απόγευμα δεν άπλωσε τα ρούχα στο πίσω μπαλκόνι, άκουσε για τον κατακλυσμό που ερχόταν, ούτε πέρασε από την δραγούμη, πώς θα άντεχε να σταθεί όρθια σε τέτοια καταστροφή. Τα ραντεβού στη γωνία αναβλήθηκαν, ίσως για πάντα. Μεγάλη λέξη το για πάντα. Τι διαρκεί για πάντα? Ίσως οι φθινοπωρινές βροχές ή ο πόνος απο τα δαγκωμένα δάχτυλα, συνεχίζει φέρνοντας πρώτα τον δείκτη στα χείλη της στη συνέχεια ο μέσος και...

Δέσποινα Τζελέπη

Τα σχεδόν κανονικά παιδιά

1-12-2008

Στην τάξη έχουμε θρανία φέτος όχι μαξιλάρια και σκαμπό όπως πέρυσι και πρέπει να καθόμαστε στα θρανία χωρίς να σηκωνόμαστε ούτε να ξύσουμε γιατί πετάμε τα ξυστράκια ο ένας στον άλλον και γίνεται οχλοβοή έτσι λέει η κυρία και καθόμαστε στα θρανία και γράφουμε ένα σωρό γράμματα και μέχρι τα Χριστούγεννα είπε η κυρία θα έχουμε κάνει και το β και το δ ακόμα και ένα ο που δεν είναι κανονικό ο, είναι το αδερφάκι του είναι, είναι το ο που μοιάζει με πωπός, ω.

Αλλά εγώ περιμένω πως και πως να μάθουμε το β που ξεκινάει το όνομά μου, Βαγγέλης, και το β θα το κάνω καλό γιατί η μαμά με πήρε ένα καλό μολύβι που η μύτη του δεν σπάει, κάνει μόνο καλά γράμματα και στρογγυλά. Κι εγώ ζωγράφισα μ' αυτό μία επίθεση και κανόνια και πλενομπιλ και λεωφορείο, μια μάχη σαν κι αυτή που παίζουμε κάποτε στα διαλείμματα με τους φίλους μου που μαζευόμαστε και παίρνουμε φόρα και δίνουμε φάπες ο ένας στον άλλον και πέφτουμε πάνω στην πλάτη μας, εκτός βέβαια από τον Ιάσονα που δεν πέφτει πάνω μας, κι επειδή η δασκάλα μας είδε χτες και μας μάλωσε και μας έβαλε τιμωρία φοβάμαι

Και κάποιοι από τους φίλους μου λένε ότι δεν είναι νορμάλ, είναι περιεργος έτσι που είναι σκεπτικός όλη την ώρα, αλλά δεν πειράζει, τι να κάνουμε.

Τ' αυτό ένατσα, πήρα το καινούριο μολύβι σπάντερμαν και κάπταιν αμέρικα που κάνει μόνο καλά γράμματα, στρογγυλά σαν του Ιάσονα, και το Β έχει δυο κοιλίτσες και τις κάνω αργά-αργά μην βγω έξω από τη γραμμή και η δασκάλα πει τα κακότερα στους γονείς ότι τάχα είμαι πολύ, όπως η Οδύσσεια ή τα Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, ανήσυχος πάλι και με βάλουν τιμωρία και η μαμά πει πάλι στον μπαμπά ότι το παιδί δεν έχει ανατροφή, και το τώρα στο Γυμνάσιο έχουμε διαφορετικό καθηγητή για κάθε ακούσει ο αη-Βασίλης και δεν μου φέρει τον αληθινό μάθημα κι έτσι δεν ξέρω αν θα με νιώθουν κοντά τους όπως η σπάντερμαν κάπταιν αμέρικα που μπορώ να τον πιάσω με τα χέρια μου, φέρει μόνο στη Φωφώ δώρο την κούκλα που μιλάει στα αληθινά.

Φέτος θέλω να έρθουν τα Χριστούγεννα για να κάτσω πιο πολύ στο σπίτι μου με την μαμά μου και τον μπαμπά μου που με μπάλα. Ακόμα κι όταν δεν είχαν μπάλα κλωτσούσαν ένα αγαπούν τόσο πολύ και μ' αγκαλιάζουν σφιχτά κι όλα είναι τέλεια. τενεκεδάκι σε όλο το διάλειμμα και μου φαινόταν ανούσιο. Καμιά Και θα έρθει και ο παππούς και ο ξάδερφός μου που παίζουμε φορά στο διάλειμμα μπορεί να μιλούσα με κανένα κορίτσι που μου πολλά παιχνίδια, είναι στην ηλικία μου και κάποιες φορές τον φαινόταν συμπαθητικό, αλλά τα κορίτσια συνήθως στα διαλείμματα βοηθάω στην αντιγραφή και στην ανάγνωση που δυσκολεύεται, κάνουν πηραδάκια όλες μαζί και δεν κολλούσα εγώ.

Γιατί εγώ ξέρω να διαβάζω από πέρυσι από το νηπιαγωγείο. Έχω δύο σβήστρες, την ρόδα που είναι πολύ όμορφη όμως και νιώθω εντάξει μαζί του. Δεν έχουμε κοινά γούστα, αλλά μαυρίζει τη σελίδα, έτσι έχω και μία άσπρη, την πρόχειρη, και νιώθω ότι δεν με κρίνει ποτέ του, ό,τι κι αν του πω, ούτε με σβήνω τα γράμματά μου μια δυο τρεις φορές και τα κάνω κοιτάει παράξενα. Μπορεί απλά να μην με καταλαβαίνει ή να ολοστρόγγυλα για να είναι πιο όμορφα. Μ' αρέσει να διαβάζω και αδιαφορεί. Θα δούμε.

να γράφω, μ' αρέσει και να παίζω. Μ' αρέσει όμως να παίζω ήσυχα παιχνίδια και να μιλάω, όχι να παίζω φάπες όπως οι συμμαθητές μου και να τρέχω χωρίς λόγο, μ' αρέσει να μιλάω ή να παίζω παιχνίδια όπως τριλίζα ή κοεμάλα αλλά ακόμα δεν έχω βρει φίλους γιατί οι φίλοι μου από το νηπιαγωγείο πέρυσι πήγαν σε άλλο σχολείο. Έτσι συνήθως στα τέτοια. Μπορεί. Πάντως φέτος νιώθω πιο έντονα από ποτέ διαλείμματα κάθομαι μόνος και τρώω την γαλατόπιτα που μου έβαλε η μαμά δεν πειράζει. Καμιά φορά πειράζει.

Καμιά φορά λέω στην μαμά ότι έχω στομαχόπονο στα ψέματα, για να κάτσω σπίτι και να με κάνει αγκαλίτσες και να γυρίσει το μεσημέρι ο μπαμπάς και να με κάνει αγκαλιές κι αυτός γιατί μ' αγαπούν πολύ και είναι τέλεια και με προστατεύουν από όλα. Και για μουσική θα το έκανα. Αλλά δεν γίνεται γιατί η καριόλα δεν φοβάμαι τίποτα. Όπως προχτές που ο ένας είπε άστον η φιλόλογος μας άλλαξε όλους θέση και μας έβαλε να μέρες η κυρία με σήκωσε στον πίνακα να γράψω το ε και τα ξέρω πολύ καλά τα γράμματα και είμαι πολύ καλός στα γράμματα αλλά έβγαλα κάποια δάκρυα εκείνη την ώρα κι όλη η τάξη είχε αρχίσει να γελάει.

Στο σπίτι η μαμά δεν θα γελούσε με το ε κι έτσι αυτές τις δυο μέρες είπα ότι πονάει η κοιλιά και είμαι σπίτι και η μαμά με κάνει ζουζουνιές και είναι όλα ωραία.

1-12-2014

Φέτος νιώθω κάπως παράξενα που είμαστε στο γυμνάσιο. Είναι τελείως διαφορετικό από το δημοτικό που τόσο μ' αρέσει. Έχουμε έναν διαφορετικό καθηγητή για το κάθε μάθημα και έχουμε ποικιλία από μαθήματα περίεργα όπως άλλωστε; Ομήρου Οδύσσεια, Οικιακή Οικονομία και άλλα. Αλλά είναι ωραία γιατί ξεκίνησα να μαθαίνω καινούρια πράγματα όπως μπάσκετ, κιθάρα, γερμανικά.

Δεν μ' αρέσει να διαβάζω, αλλά μου λένε οι γονείς αν δε μάθω μια ξένη γλώσσα που θα με βοηθήσει όταν μεγαλώσω να βρω δουλειά, καλύτερα να σταματήσω το μπάσκετ και ήσυχος και αμίλητος όπως πάντα, αν και, πρώτη φορά ήταν την κιθάρα. Έτσι κάνω γρήγορα-γρήγορα πασαλείμματα τα κάπως νευρικός, που δεν είναι ποτέ, και προσπαθούσε να το γερμανικά και αντιγράφω όπως μπορώ τα μαθήματα του κρύφει. Εγώ στο θρανίο όταν καθόμαστε δεν πιάνω ποτέ σχολείου για να μην με βρουν αδιάβαστο ή με λάθη. κουβέντα μαζί του, γιατί αυτός συμμετέχει στο μάθημα ενώ Συνήθως τα αντιγράφω από τον Ιάσονα που τα κάνει όλα, κι εγώ κοιτάω με το βλέμμα της αγελάδας τον πίνακα και επειδή γράφει πολύ ωραίες απαντήσεις τ' αλλάζω λίγο, τα γράφω πιο απλά γιατί θα με καταλάβουν.

Ο Ιάσοντας δεν έχει πρόβλημα που τ' αντιγράφω, είναι πολυ καλός και μου δίνει πάντα τις λύσεις των ασκήσεων. Ο δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Του έγραφα σε ένα συμπειφορά, δε μιλάει πολύ. Στα διαλείμματα κάθεται μόνος του συνήθως και τρώει γαλατόπιτα. Εγώ επειδή τον συμπαθώ και λίγο τον λυπάμαι γιατί τόσα χρόνια στο δημοτικό δεν είχε φίλους, του λέω σε κάποια διαλείμματα να έρχεται μαζί μας.

Αυτός έρχεται αλλά δεν μιλάει πολύ, απλά ακούει και απαντάει σε ό,τι τον ρωτάνε. Με την παρέα μου η αλήθεια είναι ότι δεν ταιριάζει πολύ, γιατί εμείς έχουμε ροκ μπάντα και μιλάμε για ροκ και μέταλ όλη την ώρα φουλ, και τα καινούρια κομμάτια που κυκλοφορούν. Επίσης έχουμε αρχίσει να αφήνουμε όλοι μακριά μαλλί ροκ ατημέλητο, ενώ ο Ιάσοντας έχει ξανθό-πορτοκαλί μαλλί και παλιότερα στο δημοτικό τον κοροΐδευαν για αυτό.

Και κάποιοι από τους φίλους μου λένε ότι δεν είναι νορμάλ, είναι περιεργος έτσι που είναι σκεπτικός όλη την ώρα, αλλά δεν πειράζει, τι να κάνουμε.

Τα μαθήματα του Γυμνασίου μ' αρέσουν. Έχουν πολύ ενδιαφέρον. Μιλάνε για συναισθήματα ηρώων και τα αναλύουν και τα καταλαβαίνω πολύ καλά. Απλά στεναχωρέθηκα πολύ που τώρα στο Γυμνάσιο έχουμε διαφορετικό καθηγητή για κάθε δασκάλα που την είχαμε στην Πέμπτη και στην Έκτη και μ' αγαπούσε πολύ και ένιωθα προστατευμένος. Τελospάντων.

Φέτος έχω και ένα καινούριο φίλο, τον Βαγγέλη. Δεν είναι ακριβώς καινούριος γιατί ήμασταν και σε όλο το δημοτικό μαζί, αλλά δεν παίζαμε γιατί αυτοί στο διάλειμμα έπαιζαν επί έξι χρόνια και όταν δεν είχαν μπάλα κλωτσούσαν ένα τενεκεδάκι σε όλο το διάλειμμα και μου φαινόταν ανούσιο. Καμιά Και θα έρθει και ο παππούς και ο ξάδερφός μου που παίζουμε φορά στο διάλειμμα μπορεί να μιλούσα με κανένα κορίτσι που μου πολλά παιχνίδια, είναι στην ηλικία μου και κάποιες φορές τον φαινόταν συμπαθητικό, αλλά τα κορίτσια συνήθως στα διαλείμματα βοηθάω στην αντιγραφή και στην ανάγνωση που δυσκολεύεται, κάνουν πηραδάκια όλες μαζί και δεν κολλούσα εγώ.

Και με τον Βαγγέλη δεν κολλάω καθόλου, αλλά είναι καλό παιδί Έχω δύο σβήστρες, την ρόδα που είναι πολύ όμορφη όμως και νιώθω εντάξει μαζί του. Δεν έχουμε κοινά γούστα, αλλά μαυρίζει τη σελίδα, έτσι έχω και μία άσπρη, την πρόχειρη, και νιώθω ότι δεν με κρίνει ποτέ του, ό,τι κι αν του πω, ούτε με σβήνω τα γράμματά μου μια δυο τρεις φορές και τα κάνω κοιτάει παράξενα. Μπορεί απλά να μην με καταλαβαίνει ή να ολοστρόγγυλα για να είναι πιο όμορφα. Μ' αρέσει να διαβάζω και αδιαφορεί. Θα δούμε.

1-12-2017

Πώς περνάνε τα χρόνια... Είμαι κιόλας Λύκειο. Πρώτη Λυκείου! Το Λύκειο μας είπαν οι μεγαλύτεροι είναι η πιο γαμάτη φάση της ζωής σου. Καταλαβαίνεις ποιος είσαι και την ανάγκη να αφιερωθώ στην κιθάρα και να γίνω μεγάλος κιθαρίστας.

Όλη μέρα σκέφτομαι tabs και όταν γυρνάω σπίτι βλέπω στο youtube τρελά σόλα του Slash και του Rory Gallagher. Πώς περνάει η ζωή σου. Αλλά δεν γίνεται γιατί η καριόλα δεν φοβάμαι τίποτα. Όπως προχτές που ο ένας είπε άστον η φιλόλογος μας άλλαξε όλους θέση και μας έβαλε να μέρες η κυρία με σήκωσε στον πίνακα να γράψω το ε και ντράμερ κάθεται στην άλλη άκρη της αίθουσας κι εμένα μ' απειροεπάρκεια και είπα ότι πονάει η κοιλιά και είμαι σπίτι και η μαμά με κάνει ζουζουνιές και είναι όλα ωραία.

Τον Ιάσονα πάλι καλά τον ξέρω από το δημοτικό είναι καλόκαρδος αλλά πολύ κλειστός ρε παιδί μου. Τόσα χρόνια που το ξέρω τον καλώ στα πάρτυ μου, δεν έρχεται, στα διαλείμματα του λέω να έρθει με το παρεόνι μου, αλλά με ευχαριστεί χαμογελαστός και αράζει στην τάξη διαβάζοντας κανένα βιβλίο.

Σήμερα στο πρώτο διάλειμμα κάποιος μεγαλύτερος από την Τρίτη του βάλε τις φωνές γιατί σκόνταψε πάνω του λέει, και μετά τον είπε φύγε από εδώ πορτοκαλόπιτα μην σε πλακώσω στα μπουνιδια, και τον έκανε τελείως ρεζίλι στη μέση της αυλής. Εγώ ήμουν παραδίπλα και το είδα, αλλά δεν έδωσα σημασία γιατί λέω τι θα μπορούσα να κάνω όπως άλλωστε;

Κάποιοι από την Τρίτη είναι ούτως ή άλλως παπάρες και τραμπούκοι και έχουμε μάθει να τους γράφουμε στ' αρχίδια μας. Οπότε φαντάστηκα ότι κάτι τέτοιο θα έκανε κι ο Ιάσοντας.

Αυτό φαντάστηκα επειδή και την επόμενη ώρα ήταν πάλι άβολα. Κάτι μέσα μου με προβληματίζε για τον Ιάσονα και χαρτάκι είσαι καλά; Και μου είπε ναι. Στο διάλειμμα του είπα να έρθει με τους φίλους μου που είναι πολύ αλάνια, να αράξουμε και να του πούμε για το νέο τραγούδι που γράψαμε. Με ευχαρίστησε ευγενικά και με ένα χαμόγελο πώς να το πω... να δεις πώς την είπε αυτή τη λέξη η φιλόλογος...γλυκόπιετρο. Τέτοιο.

Είχε χώσει την μούρη του βαθιά μέσα σ' ένα βιβλίο του Καρυστάκη, που η καθηγήτριά μάς είπε ότι ήταν ένας ποιητής που αυτοκτόνησε και σε όλους μας φαινόταν χαζό αυτό το πράγμα, και χαζός ο ποιητής.

Γι' αυτό ανησύχησα και τον ξαναρώτησα, αλλά εκείνη την ώρα μπήκε ο Γιώργος να μου πει ότι βγήκε ένα καινούριο cover του Sweet child ο' mine, σχεδόν ίδιο μ' αυτό που θέλουμε να στείλουμε εμείς στο Schoolwave, κι αν έχει γίνει ήδη σούπα, σιγά μην πάρουνε εμάς. Κι έφυγα τρέχοντας. Το σχολείο συνεχίζεται το ίδιο... βαρετά.

Αδιάφορα. Και ανυπόφορα. Λένε ότι το Λύκειο είναι μια Έπεσε ο Ικράμ. Έτρεξαν όλοι μαζί γύρω του, για να μην ξασπρισμένα κόκκινα. Αυτά ξεχάστηκαν απ’ την αρχή της ωραία περιόδος στη ζωή σου, γιατί τελειώνει η εφηβεία και φύγει, αλλά αυτός είχε σκοτωθεί. Και έτσι γλίτωσαν και από δημιουργίας. Κενά συμπλήρωσαν κοντά στο γελοίο (τότε και τώρα).

Χριστόφορος Τριάντης

Ο άνθρωπος πλάι στη ρεματιά (συνεργατικό διήγημα)

Αν θέλεις να περιγράψεις τον ορισμό της αποτυχημένης αγοράς οικοπέδου, δύναμαι να σου προσφέρω ως ψυχοφελές παράδειγμα το πώς αποκτήσαμε το δικό μας μπαζωμένο τεμάχιο γης στο χωριό Π. της Π.

Δεν ήταν πως αδυνατούσαμε να διακρίνουμε τα συντρίμμια. Κομμάτια από σπασμένα κεραμίδια και παλιό τσιμέντο λιάζονταν αμέριμνα, απλωμένα σε όλη την έκταση ολόγυρά μας. Δεν ήταν επίσης που δεν γνωρίζαμε ότι ποτέ δεν θα κατορθώναμε να οικοδομήσουμε νόμιμο σπίτι, μιας και το οικοπέδο αναπαύονταν δίπλα στο ρέμα. Αιτία ήταν ο πατέρας του πατρός μου. Ήθελε, λέει, να ακούει στη ρεματιά τα αηδόνια να κεληδούν το καλοκαίρι, όπως θυμόταν από την παιδική του ηλικία, εκεί κάτω στη Σ. της Λ., όπου και γνώρισε γεμάτος εφηβική απορία τον κόσμο και τα θαύματα εντός αυτού. Βέβαια, το γεγονός πως στα ογδόντα του χρόνια ήτανε πια εντελώς κουφός δεν αποτέλεσε ούτε για μια στιγμή παράγοντα αποτροπής της αγοράς, πράγμα που στιγμιαία, παρά τη μικρή μου ηλικία, φάνηκε στη σκέψη μου άκρως παράδοξο. Αλλά ήμουν μικρός, η προσοχή μου γρήγορα αποσπάστηκε από μια χρωματιστή χαρτοσακούλα που έστεκε σαν το πετράδι του στέμματος στεφανώνοντας έναν σωρό σκουπίδια, κι έτσι κι αλλιώς κανείς δεν θα ’δινε την παραμικρή προσοχή στη γνώμη μου. Ο πατέρας του πατρός μου είχε το αποταμιευμένο κεφάλαιο κι ως είθισται σε αντίστοιχες περιπτώσεις ο άτοχος του πλούτου, αν και με ελλιπή ακοή, έχει και τον πρώτο λόγο.

Όμως, νοερέ μου φίλε, γιατί να θέλεις να δώσεις τον ορισμό της αποτυχημένης αγοράς οικοπέδου; Μα, για να μου δώσεις αφορμή να καταγράψω μιαν ιστορία βγαλμένη απ’ το βασίλειο των αφηγήσεων που δεν δύναται να αποφασίσουν πού ανήκουν: στη φαντασία ή στην πραγματικότητα. Θα βγάλουμε συμπέρασμα γι’ αυτό μαζί στο τέλος, αν βέβαια αποδειχτεί στην πορεία πως επιβιώνω μέχρι το τέλος της αφήγησης. Αν διακόψω στη μέση μην παρεξηγηθείς και αποδράσεις απ’ το μυαλό μου κακιωμένος. Νεκρός ο αφηγητής, νεκρή κι η ιστορία του.

Όπως και να ’χει, το οικόπεδο αγοράστηκε, μια μονοκατοικία αυθαίρετη χτίστηκε στα γρήγορα και ο κωφός παππούς επιτέλους απολάμβανε τ’ αηδόνια πλάι στη ρεματιά, όπως το επιθυμούσε. Μα ο παππούς λίγα χρόνια μετά μας εγκατέλειψε για τ’ αηδόνια που λέγεται ότι γεμίζουν τον παράδεισο, κι έμεινε πίσω το αυθαίρετο, τα πρόστιμα, η διαρκής ανάγκη για επισκευές, η πίεση χειρισμού του κράτους σ’ όλα τα στάδια, για να εξασφαλίσει το παράνομο κτίσμα νερό, φως και τα λοιπά χρειαζούμενα. Στο τέλος, φύγαν και τ’ αηδόνια, τρομαγμένα από την παρουσία των υποψήφιων ωτακουστών ολόγυρά τους. Δεν αντέχει η φύση στην αγνότητά της την πονηριά του ανθρώπου να στέκεται στο πλάι της.

Εκεί, λοιπόν, σ’ αυτό το μισοαυθαίρετο, μισονόμιμο οίκημα, πέρασα πενήντα παιδικά καλοκαίρια. Λέω παιδικά, διότι όσο ζουν οι παππούδες και οι γονείς σου παραμένεις πάντα παιδί, συχνά με μειωμένη ευθύνη στη λήψη αποφάσεων, αν όχι στη ζωή γενικότερα.

Ωστόσο κάποτε έρχεται η στιγμή και μένεις μόνος: όσοι άνθρωποι και αν συνέβαλαν στο να γεννηθείς παραχωρούν το λίγο χώρο τους στους άλλους που βιάζονται να έρθουν. Έτσι κι εγώ έμεινα να διαχειρίζομαι ένα σπίτι που η καρδιά μου ούτε αγαπούσε ιδιαίτερα, αλλά και ούτε απεχθανόταν υπερβολικά. Με το πέρασμα του χρόνου αποφάσισα πως η ζωή στην πόλη ήταν πολύ έντονη για τα μέτρα μου, κανόνισα να μετακινηθούν οι εργασιακές μου υποχρεώσεις στο χωριό Π. της Π. και εγκαταστάθηκα, προσδοκώντας μια ήσυχη ζωή στο αυθαίρετο. Κοινωνικός δεν ήμουνα ποτέ πολύ και η κατάστασή μου στο χωριό επιδεινώθηκε ακόμη περισσότερο, αφού άρχισα να αντιμετωπίζω τους ανθρώπους ως κινούμενες οχλήσεις, όπως και είναι. Σταδιακά, λοιπόν, έγινα, όπως λέει και ο ποιητής, αυτός που πάντοτε ήμουν: ο άνθρωπος πλάι στη ρεματιά.

Ο Χρόνης κλειδώνει την πόρτα, προχωρά προς το πίσω μέρος της αυλής, όπως κάθε πρωινό, ανοίγει τον φράχτη στο σημείο που είναι έντεχνα κομμένος να μην φαίνεται, και αρχίζει να κατηφορίζει προς το ρέμα. Δεν σκιαγραφεί παρά μερικά μέτρα και αμέσως φτάνει στον πυθμένα του

«Ικράμ μην ανεβαίνεις στο ντουβάρι.

Θα πέσεις στις τσουκνίδες Ικράμ.

Καλή όρεξη του Γιάκοβου οι σφαιρές»

Και τον Γιάκοβο τον έκαναν καπετάνιο για το θάρρος του.

***Σημ.** Δεν θυμάται ο πατέρας μου (Χαράλαμπος) ολόκληρο το τραγούδι. Οι στίχοι είναι μεταφρασμένοι από την τουρκική γλώσσα. Το όπλο ήταν μάουζερ (γερμανικό). Φαίνεται από το τραγούδι, ότι αυτός ανέβαινε πάνω σε ένα ντουβάρι, για να είναι πιο ψηλά και να βλέπει γύρω ,για να σκοτώσει. Κάτω στα ντουβάρια, συνήθως υπάρχουν τσουκνίδες, γι’ αυτό και στο τραγούδι γίνεται αναφορά στις τσουκνίδες.*

Κωνσταντίνος Ιωαννίδης Σφαιρικότητα

Αν και καταχείμωνο, κάθομαι στο βερνικωμένο καφετί παγκάκι και ατενίζω μαζί του τον απέραντο κόλπο. Στα νώτα μας ο ισχνός ήλιος γνωρίζοντας και ο ίδιος ότι αδυνατεί να θερμάνει, απλά προσθέτει στον χώρο λίγο ξεθωριασμένο κίτρινο. Δίπλα ευσταλή κωνοφόρα του είδους Pinus pinea, κουκουναριές δηλαδή, διατηρούν τις βελόνες τους πράσινες, κοντράροντας στα ίσια τον χειμώνα. Το κασιόλ θραύει με απόλυτη επιτυχία τις ριπές του παγερού βορειοδυτικού ανέμου. Έχω ένα πτυσσόμενο ραβδί, που αν ανοίξει πλήρως φτάνει τουλάχιστον τα δυόμισι μέτρα. Θα το χρειαστώ. Οι πιστές συντρόφισσές μου, η Μοναξιά, η Ήττα και η Φτώχεια, ρουφούν μαζί μου ζεστό καπουτσίνο από το κοινό μας ποτήριο. Ο γάμος μας ακλόνητος εδώ και άμποσα χρόνια. Και τι γάμος! ανατολίτικος, ένας εγώ, τρεις αυτές...

-Κυρίες μου σηκωθείτε! Πάμε λίγα βήματα μπροστά να σταθούμε στην άκρη της προκυμαίας. Θέλω να δείτε ιδίως όμμασι,μια γοητευτική αλήθεια του κόσμου μας.

Φτάνουμε στην προκυμαία. Είμαστε τυχεροί, η επιφάνεια της θάλασσας είναι αρκετά ήρεμη, ενώ μπροστά μας δεν έχει καράβια. Εκπύσσω εντελώς το μεταλλικό ραβδί και το κρατώ από το μέσον του ίσια μπροστά με τεντωμένα χέρια, ανεβάζοντάς το αργά αργά στο ύψος των ματιών. Τώρα το ραβδί συμπίπτει με τον ορίζοντα.

Και τότε η αρχέγονη αλήθεια αποκαλύπτεται: ο ορίζοντας, δηλαδή η γραμμή που ενώνει τη θάλασσα με τον ουρανό, κάμπτεται κάτω από το ραβδί εκατέρωθεν των χεριών. Όχι πολύ, αλλά πάντως αισθητά. Μάλιστα η κάμψη αυξάνει, καθώς το βλέμμα κινείται από το μέσον προς τα άκρα του ραβδιού. Η καμπυλότητα του πλανήτη είναι γεγονός. Η Γη είναι σφαιρική, όχι επίπεδη.

Οι κυρίες μου κοιτούν εκστατικά. Ανέναθεν ήταν οπαδοί της επίπεδης Γης που τώρα καταρρέει ενώπιον τους. Νομίζω ήρθε η στιγμή που χρόνια περιμένω, η στιγμή που θα εγκληματήσω εις τον κύβο, καθώς τα αντανακλαστικά τους τώρα δα έχουν ατονήσει πολύ. Με μια ανείπωτη χαρά και μαεστρία καρατέκα κλωτσώ τη Μοναξιά, σπρώχνω την Ήττα και ραβδίζω τη Φτώχεια. Τις ρίχνω στα παγωμένα νερά. Θαρρώ είναι πολύ βαθιά, τουλάχιστον δέκα μέτρα. Η ανακούφιση της απαλλαγής με κατακλύζει. Εκείνες πριν χαθούν στρέφουν το βλέμμα τους και με σαρδόνιο χαμόγελο μου λένε:

-Καλή αντάμωση Αφέντη συζυγοκτόνε. Θα κυλήσουμε πάνω στη σφαιρική Γη και αργά ή γρήγορα, θες δε θες θα σμιζουμε πάλι...

Γιάννης Κεραμάρης

Τυχαιότητες

Να, οι τυχαιότητες ερωτεύτηκαν τις αερολογίες (όπως παλιά). Στις εξέδρες ανέβηκαν και κρεμάστηκαν απ’ τις κορδέλες, γλείφοντας τ’ αφεντικά και ό,τι κουβάλησαν οι ειδοροσφαγείς: φρύγανα, κρέατα και φτιασιδώματα. Ω, οι τυχαιότητες τις συνθήκες λάτρεψαν, κυρίως όσες αφορούσαν τις συνάψεις και τις χρηματαποστολές.

Εκεί στο καλειδοσκοπιο (της τύχης) το αρρωστημένο τίποτα κατανεμήθηκε σε παμπάλαια τσουβάλια (με τη σωστή δοσολογία), για μοίρασμα και ξεδιάλεγμα. Κανένας δεν γλύτωσε απ’ αυτά τα μέτρα και σταθμά, ούτε και οι υποστηρικτές των χρηματιστηρίων, ούτε και οι γερασμένες κόρες, ούτε καν οι παλιάτσοι, που μόχθησαν να χαιδολογήσουν τις ηδονές (φανερά).

Τα μερίσματα αποδόθηκαν επακριβώς. Οι ψυχές έγιναν πομφόλυγες, ανταμώθηκαν με κορακίσίες φωνές και

Αδιάφορα. Και ανυπόφορα. Λένε ότι το Λύκειο είναι μια ωραία περίοδος στη ζωή σου, γιατί τελειώνει η εφηβεία και φύγει, αλλά αυτός είχε σκοτωθεί. Και έτσι γλίτωσαν και από αρχίζεις να γνωρίζεις ποιος είσαι πραγματικά. Εμένα αυτό τον Ιακράμ. Και έβγαλαν τραγούδι. το συναίσθημα διόλου ωραίο δεν μου φαίνεται. Ίσα-ίσα με τρομάζει.

Με τρομάζει ο εαυτός μου, με τρομάζει που όλα τα σκέφτομαι κι όλα τα αναλύω. Με τρομάζει που νιώθω τόσο μόνος, που όλα αυτά τα συναισθήματα που με πνίγουν δεν θα τα καταλάβει ποτέ κανείς, ακόμα κι αν του τα εξηγήσω.

Γιατί να μην είμαι απλά κανονικός; Σαν όλους τους άλλους;

Στην μαμά μου δεν θέλω να πω πώς νιώθω γιατί είναι πολύ ευαίσθητη, κι αν στεναχωρηθεί αρχίζει να κλαίει, και δεν αντέχω να τη βλέπω να κλαίει.

Στον μπαμπά μου καλύτερα να μην το πω. Δεν είναι κακός, απλά δεν θα με καταλάβει ούτε κατά διάνοια. Είναι απλά δεν θα με καταλάβει ούτε κατά διάνοια. Είναι πώς να το πω, άλλης πάστας άνθρωπος. Οπότε δεν έχω κανέναν κι έχω κουραστεί από το εαυτό μου, ειλικρινά...

Αν είναι φέτος η ηλικία που θα γνωρίσουμε τον εαυτό μας, καλύτερα να μην τον γνωρίσω ποτέ.

2-12-2017

Χτες είπα στην μαμά μου κάποια πράγματα για τον Ιάσονα. Ότι όλα τα χρόνια που είμαστε συμμαθητές κάθεσαι μόνος του, ότι πολλές φορές τον κοροϊδεύουν γιατί είναι φυτό (αλλά είναι καλό φυτό, δεν ενοχλεί κανέναν) ή απλά τον στομαχάρουν.

Γενικά κάποια παιδιά είναι πολύ μαλάκες. Μπορεί να τον κοροϊδίζουν ακόμα και για το χρώμα των μαλλιών του, δηλαδή έλεος. Αλλά νόμιζα ότι δεν θα τον πείραζαν όλα αυτά, όπως εμένα: αν με ενοχλήσει κάποιος, απλά τον γράφω εκεί που δεν πιάνει μελάνη. Όμως όταν τα είπα στην μαμά μου, μου είπε ότι αυτή μορφωμένη γυναίκα δεν είναι να μου πει το σωστό, αλλά πρέπει οπωσδήποτε να το πω σε κάποιον καθηγητή.

Οπότε περιμένω να έρθει η έκτη ώρα για να μιλήσω στον μαθηματικό, που είναι και γαμώ τους τυπάδες, πολύ ξεκολλημένος. Και περιμένω και τον Ιάσονα που όλως παραδόξως άργησε σήμερα, δεύτερη ώρα και δεν έχει έρθει. Θα του πω αν θέλει μετά το σχολείο να πάμε καμιά βόλτα, να φάμε κανένα πατατάκι.

Και σκέφτομαι επίσης να του χαρίσω και μια πένα που έχω μπλε, σαν ψυχεδελική, πολύ τέλεια, και να του δείξω έτσι ότι μπορεί να έχουμε διαφορετικά γούστα, αλλά εγώ δεν έχω κανένα θέμα μαζί του. Κι αν συζητήσουμε λίγο, μπορεί και να γίνουμε φίλοι, ποτέ δεν ξέρεις.

1-12-2018

Σήμερα χάσαμε το πρώτο δίωρο εκκλησία.

Συνήθως όταν πάμε εκκλησία εγώ πανηγυρίζω, γιατί δεν πάω και μένω σπίτι να κοιμηθώ. Ούτως ή άλλως δεν πιστεύω στον θεό πλέον, είμαι 17 χρονών, είμαι μεγάλος για αυτά. Θεός δεν υπάρχει, κι αν υπάρχει είναι πολύ άδικος.

Αλλά σήμερα πήγα μαζί με όλο το σχολείο εκκλησία γιατί ήταν το μνημόσυνο ενός χρόνου του συμμαθητή μας Ιάσονα, που αυτοκτόνησε πέρσι, τέτοια μέρα.

Πηνελόπη Καπετανίδου

https://pipyjim.blogspot.com

Ο Ικράμ μπέης

(Διηγείται ο πατέρας μου Χαράλαμπος, ως Σάββας Ιωαννίδης, που ήταν ο πατέρας του)

Ο Ικράμ ήταν ένας απόστρατος Τούρκος. Είχε ένα άλογο. Το ανέβαινε, έπαιρνε το όπλο του και έβγαινε στα χωριά. Όποιον έβλεπε τον σκότωνε. Αγανάκτησαν οι Χριστιανοί και αποφάσισαν να τον σκοτώσουν. Αυτός είχε καλό όπλο και δυο πιστόλια. Οι χριστιανοί είχαν παλιά όπλα και δεν βασιζονταν, μήπως αποτύχουν. Αλλά τελικά αποφάσισαν. Ένας γέρος καπετάνιος πήρε μαζί του άλλους τρεις και κόψανε ενέδρα. Τους έβαλε σε θέσεις και τους είπε.

-Μην πυροβολήσετε, αν δεν σας κάνω νόημα.

Όταν θα ερχόταν σε κατάλληλο σημείο για να πυροβολήσουν όλοι μαζί, για να μην τους ξεφύγει. Μαζί τους ήταν και ένας νέος που τον έλεγαν Ιάκωβο. Ήταν 18 χρόνων.

Όταν ήρθε ο Ικράμ αντίκρυ του, δεν περίμενε το νόημα του καπετάνιου. Πυροβόλησε και τον έτυχε στο μέτωπο.

ρέματος, γύρω στα τέσσερα μέτρα βάθος. Η ρεματιά είναι, δύσμοιρος Χρόνης, στράφηκαν εναντίον του. Μέγα θέμα οι μια περίεργη ενέργεια κύλωνε το στενό χώρο. Χρειάζομαι όπως συνήθως τα τελευταία χρόνια, ξερή, αφού το νερό, αλαλάζοντες καιροσκόποι οι οποίοι απαίτησαν την απαραίτητα μια βόλτα στην άπλετη ομορφιά της παραλίας, παροχετεύεται με μεγάλα αυλάκια στα χωράφια, παραδειγματική τιμωρία του ενόχου.

εκατοντάδες μέτρα πιο πάνω, στους πρόποδες του λόφου Και ο Χρόνης να σέρνεται στα μέσα μαζικής που στα σπλάχνα του το γεννά. Σπάνια, μια φορά σε χρόνια ενημέρωσης, να διαπομπεύεται σε πρωτοσέλιδα και Και τότε παρατήρησε ότι το χαμόγελο μιας από τις μετρημένα στα δάκτυλα, μια δυνατή ή επίμονη βροχή δικαστικές αίθουσες, για ένα κομμάτι γης στο όνειρο. φοιτήτριες έσβηνε και ύφος φοβισμένο ζωγραφιζόταν στο μπορεί να κάνει το ρεύμα να θυμηθεί την αληθινή του φύση, Εξάλλου, το φέμα και η απάτη κλώθουν την ιστορία και πρόσωπό της. Σίγουρα ζω σε άλλη διάσταση σκέφτηκε και να αναστηθεί, να αγριέψει και να ζητήσει αποζημίωση απ’ στον μικρόκοσμό του καθείς δύναται να βιώσει για λίγα απόκτησε το πιο ερωτηματικό πρόσωπο που μια καλή τους ανθρώπους για τα βασανιστήριά τους. Εκείνες τις λεπτά την αποθέωση της ταπεινής του ύπαρξης.

φορές είναι καλύτερα να λείπεις από το διάβα του. Αυτή δεν είναι μια από αυτές τις φάρσες της ιστορίας. Οσμιζόταν την ψευδαίσθησή του. Το ρέμα έμοιαζε γαλήνιο. Οι πλάνοι χρωματισμοί στα πεταλώματα των καμπύλων του δρόσιζαν την ατμόσφαιρα. Κι αν τα κάτω άκρα στερεώθηκαν ακαριαία στο πάτωμα του ρέματος μία αναλαμπή Φωνήντα, σύμφωνα και ανθοπέταλα κερασιάς στο χαμόγελό της! Προσπάθησε να φανεί αξιοπρεπώς καρφώθηκε στη σκέψη του. Ανέβασε το ύψος των ματιών στροβιλίζοταν στον ορίζοντα. Κάθε δυο βήματα σχηματιζόταν νέα λέξη και πετούσε προς την κορυφή του πύργου. Ξαπόσταιναν στις πολεμίστρες, εκεί παράλλαζαν μορφή και γινόταν λάμψεις. Τότε, επιτέλους ο Πύργος αποκτούσε την σωστή του υπόσταση και υψωνόταν Λευικός. Ίσως θα έπρεπε να λείπει από το μάθημα σήμερα. Ίσως ήταν προτιμότερος ο περίπατος στην παραλία. Σίγουρα, όφειλε στον εαυτό της ξεκούραση. Μα, επίσης, όφειλε να παρακολουθήσει τη σημερινή διάλεξη.

Πράγματι, αποτύπωσε σιρόπιες αρχιτεκτονικές εικόνες σε λευκές σκληρές επιφάνειες. Μετά από ώρες περισυλλογής άπλωσε τα χέρια και με στόμφο ειδήμονος καλούσε δεξιά ήταν προτιμότερος ο περίπατος στην παραλία. Σίγουρα, πολυδιάστατη. Όλα ήταν μέρος της απουσίας που συχνά και αριστερά ανώνυμους υπευθύνους των υλικοτεχνικών του επιδιώξων. Τι κι αν δεν απέκτησε ποτέ του τηλεφωνική Αργά το απόγευμα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι της όταν λακωνικά ιστορούνταν το παρελθόν και πυλώνες. Κάθε ήχος, κάθε οφθαλμαπάτη επικοινωνίας, κάθε ροή του ήλιου. Το σημειωματάριό της γέμισε, και ομολογούσε με ύφος αβράβευτης ηρωίδας «Στον τοκετό, κρυμμένο μυστικό που ξεστόμιζαν οι δέκτες με τους περισσότερο γέμισε η αποθήκη των γνώσεων.

πομπούς στην αφηρημένη θέαση της νοητικής του Η αποθήκη των γνώσεων είναι αχανής. Διδασκώδης και φρεσκοπλυμένη καθημερινά. Η ομιλία του επισκέπτη καθηγητή είχε ενδιαφέροντα τίτλο, και η προφορά του ήταν ακόμη πιο ενδιαφέρουσα. Σκληρή σκοτσέζικη προφορά, ακουγόταν σαν ροβόλημα από τα ομιχλώδη Χάιλαντς. Ωστόσο, η διαπραγμάτευση του θέματος είχε εξίσου ομιχλώδη κατάληξη. Το διδακτικό συμπέρασμα δεν συμφωνούσε με την επιχειρηματολογία. Στην πραγματικότητα, επιχειρηματολογία και συμπέρασμα έμοιαζαν με διελκυστίνδα πολλών αντιπάλων. Αυτό αντιλήφθηκε, ενώ ευγενικά συμμετείχε στο χειροκρότημα του ακροατηρίου.

Καθώς σηκωνόταν από το έδρανο κοιτάζε έξω από το παράθυρο. Ο ουρανός είχε γεμίσει ρόδινα σύννεφα. Αν βιαζόταν είχε τη βεβαιότητα ότι θα προλάβαινε τη λαμπρή δύση. Η δημιουργία σκέψεων είναι αδιάκοπη. Ακάματη και ατέλειωτη δια βίου. Άρα, συμπέρανε, δεν εξελίχθηκε σαν αγώνας διελκυστίνδας η διάλεξη. Η φαντασία μου είναι απεριόριστη σήμερα και δεν μπορώ να συγκεντρωθώ, σκέφτηκε, καθώς κατευθυνόταν στο ασανσέρ. Για μια φορά ακόμη απέφυγε τις σκάλες. Αποκαλούσε τις φαρδιές και μεγάλόπρεπες σκάλες «ορφανές». Είχαν πλατιά και άνετα σκαλοπάτια από μαύρο μάρμαρο και ξύλινη κουπαστή. Δέσποζαν στη μέση του κτιρίου και μαράζωναν σχεδόν αχρησιμοποίητες. Φοιτητές και καθηγητές προτιμούσαν να αργοπορούν με τους περιζήτητους ανελκυστήρες. Δεν ήταν ακαδημαϊκή τεμπελιά, αλλά ένστικτο αυτοσυντήρησης.

Κάποτε, στάθηκε στη μέση ενός σκαλιού για να απενεργοποιήσει το τηλέφωνό της πριν εισέλθει στο αμφιθέατρο. Και ένωσε μια ελαφριά και συνεχόμενη δόνηση. Αναρωτιόταν για την μονάδα έντασης του σεισμού, ώπου αντιλήφθηκε ότι δυο φοιτητές κατέβαιναν και η σκάλα κουνιόταν σαν κρεμαστή γέφυρα. Και η αλήθεια είναι ότι κρεμαστή ήταν και η σκάλα. Το μυστήριο της μοναχικής σκάλας είχε λυθεί και η προτίμηση στην κάθετη μετακίνηση μεταξύ των ορόφων είχε αποκαλυφθεί.

Η δημιουργία εμπειριών είναι αδιάλειπτη. Διαρκής εμπλουτισμός της ζωής. Κατευθύνθηκε στη πόρτα του ανελκυστήρα, που άνοιξε αμέσως. Δεν είχε προλάβει να επαναφέρει τη σκέψη της στην πραγματικότητα, ακόμη ταξίδευε με πυξίδα τις φιλοσοφικές αναλύσεις της διάλεξης. Ξαφνικά, πρόσεξε ότι δυο φοιτήτριες την κοιτούσαν με χαμογελαστά πρόσωπα. Ανταπέδωσε το χαμόγελο. Θεωρούσε ιδιαίτερα σημαντικό να εκπέμπει ευγένεια και θετικότητα. Μα, τούτη τη φορά

ορέματος, γύρω στα τέσσερα μέτρα βάθος. Η ρεματιά είναι, δύσμοιρος Χρόνης, στράφηκαν εναντίον του. Μέγα θέμα οι μια περίεργη ενέργεια κύλωνε το στενό χώρο. Χρειάζομαι όπως συνήθως τα τελευταία χρόνια, ξερή, αφού το νερό, αλαλάζοντες καιροσκόποι οι οποίοι απαίτησαν την απαραίτητα μια βόλτα στην άπλετη ομορφιά της παραλίας, παροχετεύεται με μεγάλα αυλάκια στα χωράφια, παραδειγματική τιμωρία του ενόχου.

εκατοντάδες μέτρα πιο πάνω, στους πρόποδες του λόφου Και ο Χρόνης να σέρνεται στα μέσα μαζικής που στα σπλάχνα του το γεννά. Σπάνια, μια φορά σε χρόνια ενημέρωσης, να διαπομπεύεται σε πρωτοσέλιδα και Και τότε παρατήρησε ότι το χαμόγελο μιας από τις μετρημένα στα δάκτυλα, μια δυνατή ή επίμονη βροχή δικαστικές αίθουσες, για ένα κομμάτι γης στο όνειρο. φοιτήτριες έσβηνε και ύφος φοβισμένο ζωγραφιζόταν στο μπορεί να κάνει το ρεύμα να θυμηθεί την αληθινή του φύση, Εξάλλου, το φέμα και η απάτη κλώθουν την ιστορία και πρόσωπό της. Σίγουρα ζω σε άλλη διάσταση σκέφτηκε και να αναστηθεί, να αγριέψει και να ζητήσει αποζημίωση απ’ στον μικρόκοσμό του καθείς δύναται να βιώσει για λίγα απόκτησε το πιο ερωτηματικό πρόσωπο που μια καλή τους ανθρώπους για τα βασανιστήριά τους. Εκείνες τις λεπτά την αποθέωση της ταπεινής του ύπαρξης.

φορές είναι καλύτερα να λείπεις από το διάβα του. Αυτή δεν είναι μια από αυτές τις φάρσες της ιστορίας. Οσμιζόταν την ψευδαίσθησή του. Το ρέμα έμοιαζε γαλήνιο. Οι πλάνοι χρωματισμοί στα πεταλώματα των καμπύλων του δρόσιζαν την ατμόσφαιρα. Κι αν τα κάτω άκρα στερεώθηκαν ακαριαία στο πάτωμα του ρέματος μία αναλαμπή Φωνήντα, σύμφωνα και ανθοπέταλα κερασιάς στο χαμόγελό της! Προσπάθησε να φανεί αξιοπρεπώς καρφώθηκε στη σκέψη του. Ανέβασε το ύψος των ματιών στροβιλίζοταν στον ορίζοντα. Κάθε δυο βήματα σχηματιζόταν νέα λέξη και πετούσε προς την κορυφή του πύργου. Ξαπόσταιναν στις πολεμίστρες, εκεί παράλλαζαν μορφή και γινόταν λάμψεις. Τότε, επιτέλους ο Πύργος αποκτούσε την σωστή του υπόσταση και υψωνόταν Λευικός. Ίσως θα έπρεπε να λείπει από το μάθημα σήμερα. Ίσως ήταν προτιμότερος ο περίπατος στην παραλία. Σίγουρα, όφειλε στον εαυτό της ξεκούραση. Μα, επίσης, όφειλε να παρακολουθήσει τη σημερινή διάλεξη.

Πράγματι, αποτύπωσε σιρόπιες αρχιτεκτονικές εικόνες σε λευκές σκληρές επιφάνειες. Μετά από ώρες περισυλλογής άπλωσε τα χέρια και με στόμφο ειδήμονος καλούσε δεξιά ήταν προτιμότερος ο περίπατος στην παραλία. Σίγουρα, πολυδιάστατη. Όλα ήταν μέρος της απουσίας που συχνά και αριστερά ανώνυμους υπευθύνους των υλικοτεχνικών του επιδιώξων. Τι κι αν δεν απέκτησε ποτέ του τηλεφωνική Αργά το απόγευμα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι της όταν λακωνικά ιστορούνταν το παρελθόν και πυλώνες. Κάθε ήχος, κάθε οφθαλμαπάτη επικοινωνίας, κάθε ροή του ήλιου. Το σημειωματάριό της γέμισε, και ομολογούσε με ύφος αβράβευτης ηρωίδας «Στον τοκετό, κρυμμένο μυστικό που ξεστόμιζαν οι δέκτες με τους περισσότερο γέμισε η αποθήκη των γνώσεων.

πομπούς στην αφηρημένη θέαση της νοητικής του Η αποθήκη των γνώσεων είναι αχανής. Διδασκώδης και φρεσκοπλυμένη καθημερινά. Η ομιλία του επισκέπτη καθηγητή είχε ενδιαφέροντα τίτλο, και η προφορά του ήταν ακόμη πιο ενδιαφέρουσα. Σκληρή σκοτσέζικη προφορά, ακουγόταν σαν ροβόλημα από τα ομιχλώδη Χάιλαντς. Ωστόσο, η διαπραγμάτευση του θέματος είχε εξίσου ομιχλώδη κατάληξη. Το διδακτικό συμπέρασμα δεν συμφωνούσε με την επιχειρηματολογία. Στην πραγματικότητα, επιχειρηματολογία και συμπέρασμα έμοιαζαν με διελκυστίνδα πολλών αντιπάλων. Αυτό αντιλήφθηκε, ενώ ευγενικά συμμετείχε στο χειροκρότημα του ακροατηρίου.

Καθώς σηκωνόταν από το έδρανο κοιτάζε έξω από το παράθυρο. Ο ουρανός είχε γεμίσει ρόδινα σύννεφα. Αν βιαζόταν είχε τη βεβαιότητα ότι θα προλάβαινε τη λαμπρή δύση. Η δημιουργία σκέψεων είναι αδιάκοπη. Ακάματη και ατέλειωτη δια βίου. Άρα, συμπέρανε, δεν εξελίχθηκε σαν αγώνας διελκυστίνδας η διάλεξη. Η φαντασία μου είναι απεριόριστη σήμερα και δεν μπορώ να συγκεντρωθώ, σκέφτηκε, καθώς κατευθυνόταν στο ασανσέρ. Για μια φορά ακόμη απέφυγε τις σκάλες. Αποκαλούσε τις φαρδιές και μεγάλόπρεπες σκάλες «ορφανές». Είχαν πλατιά και άνετα σκαλοπάτια από μαύρο μάρμαρο και ξύλινη κουπαστή. Δέσποζαν στη μέση του κτιρίου και μαράζωναν σχεδόν αχρησιμοποίητες. Φοιτητές και καθηγητές προτιμούσαν να αργοπορούν με τους περιζήτητους ανελκυστήρες. Δεν ήταν ακαδημαϊκή τεμπελιά, αλλά ένστικτο αυτοσυντήρησης.

Κάποτε, στάθηκε στη μέση ενός σκαλιού για να απενεργοποιήσει το τηλέφωνό της πριν εισέλθει στο αμφιθέατρο. Και ένωσε μια ελαφριά και συνεχόμενη δόνηση. Αναρωτιόταν για την μονάδα έντασης του σεισμού, ώπου αντιλήφθηκε ότι δυο φοιτητές κατέβαιναν και η σκάλα κουνιόταν σαν κρεμαστή γέφυρα. Και η αλήθεια είναι ότι κρεμαστή ήταν και η σκάλα. Το μυστήριο της μοναχικής σκάλας είχε λυθεί και η προτίμηση στην κάθετη μετακίνηση μεταξύ των ορόφων είχε αποκαλυφθεί.

Η δημιουργία εμπειριών είναι αδιάλειπτη. Διαρκής εμπλουτισμός της ζωής. Κατευθύνθηκε στη πόρτα του ανελκυστήρα, που άνοιξε αμέσως. Δεν είχε προλάβει να επαναφέρει τη σκέψη της στην πραγματικότητα, ακόμη ταξίδευε με πυξίδα τις φιλοσοφικές αναλύσεις της διάλεξης. Ξαφνικά, πρόσεξε ότι δυο φοιτήτριες την κοιτούσαν με χαμογελαστά πρόσωπα. Ανταπέδωσε το χαμόγελο. Θεωρούσε ιδιαίτερα σημαντικό να εκπέμπει ευγένεια και θετικότητα. Μα, τούτη τη φορά

Λίνα Βαταντζή

**Τα κείμενα των συντακτών εκπροσωπούν αποκλειστικά απόψεις και θέσεις των ιδίων και δεν σχετίζονται με τις αντίστοιχες της Υπερρεαλιστικής Ομάδας Θεσσαλονίκης και του Εκδότη*

Αρχισυντάκτης: Αντώνης Χαριστός

Συντάκτες: Αντώνης Χαριστός
Νατάσα Χασάκιοϊλη
Σταύρος Γκιργκένης
Φιλίτσα Παυλιώτη
Δημήτρης Αθανασέλος
Κωνσταντίνος Ιωαννίδης
Λίνα Βατατζή
Γιάννης Κεραμάρης
Πηνελόπη Καπετανίδου
Χριστόφορος Τριάντης
Δέσποινα Τζελέπη
Δρ Μιλτιάδης Ντόβας
Γιώργος Χατζόπουλος
Εύη Χατζημητάκου
Σοφία Ζήση

